

BEMÆRKNINGER:

Konventionsteksten stammer fra retsinformation.dk, idet det bemærkes at forskrifterne på www.retsinformation.dk ikke er beskyttet af ophavsretslige regler, jf. § 9 i lov om ophavsret, jf. lovbekendtgørelse nr. 1144 af 23. oktober 2014.

Teksten er alene blevet layoutet, delt op i de enkelte konventioner og tillægsprotokoller, åbenbare trykfejl rettet og dele, der ikke er en direkte del af konventions- eller protokolteksten taget ud, hvilket drejer sig om for eksempel navnene på underskriverne og eventuelle forbehold, landene måtte have taget. Derudover er der tilføjet en indholdsfortegnelse med angivelse af artikler.

Vi håber, at den danske oversættelse af konventionerne og deres tillægsprotokollerne på den måde er blevet gjort mere tilgængelige i deres digitale form. Enhver fejl, der undervejs utilsigtet måtte have sneget sig ind, i forhold til den måde teksterne fremstår på retsinformation.dk, er alene Røde Kors i Danmarks.

For Genève-konventionerne, deres tillægsprotokoller og centrale humanitære folkeretstekster i øvrigt på engelsk, der i de fleste tilfælde er et af originalsprogene, henvises til www.icrc.org/ihl.

Genevekonvention III

af 12. august 1949 om behandling af krigsfanger

OVERSIGT:

I. DEL, Almindelige bestemmelser	4
Artikel 1-11	
II. DEL, Almindelige bestemmelser om beskyttelse af krigsfanger	8
Artikel 12-16	
III. DEL, Fangenskabet	10
AFSNIT I, Fangenskabets begyndelse	10
Artikel 17-20	
AFSNIT II, Internering af krigsfanger	12
KAPITEL I, Almindelige bemærkninger	12
Artikel 21-24	
KAPITEL II, Krigsfangers logi, kost og beklædning	13
Artikel 25-28	
KAPITEL III, Hygiejne og lægebehandling	15
Artikel 29-32	
KAPITEL IV, Sanitetspersonel og feltpræster, der tilbageholdes til bistand for krigsfanger	16
Artikel 33	
KAPITEL V, Religiøs, intellektuel og legemlig beskæftigelse	17
Artikel 34-38	
KAPITEL VI, Disciplin	18
Artikel 39-42	
KAPITEL VII, Krigsfangers grad	19
Artikel 43-45	
KAPITEL VIII, Overførelse af krigsfanger efter ankomsten til lejren	20
Artikel 46-48	
AFSNIT III, Krigsfangers arbejde	21
Artikel 49-57	
AFSNIT IV, Krigsfangers pengemidler	23
Artikel 58-68	

AFSNIT V, Krigsfangers forbindelse med omverdenen.....	27
Artikel 69-77	
AFSNIT VI, Krigsfangers forbindelse med myndighederne.....	30
KAPITEL I, Krigsfangers klager angående vilkårene under fangeskabet	30
Artikel 78	
KAPITEL II, Krigsfangerepræsentanter	31
Artikel 79-81	
KAPITEL III, Straffe- og disciplinære sanktioner.....	32
Almindelige bestemmelser Artikel 82-88	
Disciplinærsanktioner artikel 89-98	
Retsskridt Artikel 99-108	
IV. DEL, Fangenskabets ophør	40
AFSNIT I, Direkte hjemsendelse og anbringelse i neutrale lande.....	40
Artikel 109-117	
AFSNIT II, Frigivelse og hjemsendelse af krigsfanger ved fjentlighedernes afslutning	43
Artikel 118-119	
AFSNIT III, Krigsfangers død	44
Artikel 120-121	
V.DEL, Oplysningskontorer og organisationer, der virker til bistand for krigsfanger.....	45
Artikel 122-125	
VI. DEL, Konventionens gennemførelse.....	47
AFSNIT 1, Almindelige bestemmelser.....	47
Artikel 126-132	
AFSNIT II, Afsluttende bestemmelser.....	49
Artikel 133-143 og testimonium	
TILLÆG I, Udkast til overenskomst vedrørende direkte hjemsendelse og anbringelse i neutrale lande af sårede og syge krigsfanger.....	51
TILLÆG II, Bestemmelser vedrørende blandede sanitetskommissioner.....	55
TILLÆG III, Bestemmelser vedrørende kollektive forsendelser	57
TILLÆG IV, Identitetskort, mv.....	58
TILLÆG V, Udkast til bestemmelser vedrørende pengebeløb, der på fangernes vegne udbetales i disses hjemland.....	59

I. DEL

Almindelige bestemmelser

ARTIKEL 1

De Høje Kontraherende Parter forpligter sig til under alle forhold selv at overholde og at drage omsorg for overholdelsen af nærværende konvention.

ARTIKEL 2

Når bortses fra de bestemmelser, der skal være gældende i fredstid, finder nærværende konvention anvendelse i alle tilfælde, hvor en krig er erklæret, eller hvor der i øvrigt er opstået en væbnet konflikt mellem to eller flere af De Høje Kontraherende Parter, selvom en af disse ikke anerkender, at der består krigstilstand.

Konventionen finder ligeledes anvendelse i alle tilfælde af hel eller delvis besættelse af en af De Høje Kontraherende Parters territorium, selvom en sådan besættelse ikke møder væbnet modstand.

Selvom en af de stridende magter ikke har tiltrådt nærværende konvention, er signatarmagterne bundet af den i deres indbyrdes forhold. De er endvidere bundet af konventionen i forhold til den pågældende magt, hvis denne anerkender konventionen og anvender dens bestemmelser.

ARTIKEL 3

Hvor der på en af De Høje Kontraherende Parters territorium opstår en væbnet konflikt, er enhver af de stridende parter, selvom konflikten ikke er af international karakter, forpligtet til som mindstemål at bringe følgende bestemmelser til anvendelse:

1) Personer, der ikke deltager aktivt i fjendtlighederne, herunder sådanne medlemmer af de væbnede styrker, som har nedlagt våbnene, og sådanne personer, der er gjort ukampdygtige som følge af sygdom, sår, tilbageholdelse eller en hvilken som helst anden omstændighed, skal under alle forhold behandles humanitært. De må ikke gøres til genstand for mindre gunstig behandling som følge af race, farve, religion eller overbevisning, køn, fødsel, formueomstændighed eller noget som helst andet lignende forhold.

I dette øjemed er og forbliver følgende handlinger til enhver tid og på ethvert sted forbudt i forhold til ovennævnte personer:

- a) vold mod liv og legeme, i særdeleshed mord under enhver form, lemlæstelse, grusom behandling og tortur;
- b) udtagelse af gidsler;
- c) krænkelse af den personlige værdighed, i særdeleshed ydmygende og nedværdigende behandling;

d) domme, der ikke er afsagt af en behørigt konstitueret domstol, som yder alle de judicielle garantier, der betragtes som uundværlige af civiliserede folk, og henrettelser, der foretages uden en sådan domstols forudgående afgørelse.

2) Sårede og syge skal opsamles og plejes.

Uvildige humanitære organer såsom Den Internationale Røde Kors Komite er berettiget til at tilbyde de stridende parter deres bistand.

Herudover bør de stridende parter tilstræbe indgåelse af særlige overenskomster indeholdende samtlige eller en del af nærværende konventions øvrige bestemmelser. Anvendelsen af foranstående bestemmelser berører ikke de stridende parters retlige status.

ARTIKEL 4

A. Ved krigsfanger forstås i nærværende konvention personer, der tilhører en af følgende grupper, når de er faldet i fjendens magt:

1) medlemmer af en af de stridende parters væbnede styrker, såvel som medlemmer af hjemmeværn eller frivillige korps, der udgør en del af de nævnte væbnede styrker;

2) medlemmer af andre hjemmeværn og frivillige korps, herunder organiserede modstandsbevægelser, som tilhører en af de stridende parter, hvad enten de opererer på eller uden for deres eget territorium, og selv om dette territorium er besat, forudsat at disse hjemmeværn eller frivillige korps; herunder organiserede modstandsbevægelser, opfylder følgende betingelser:

a) at de står under kommando af en person, der er ansvarlig for sine undergivne,

b) at de er i besiddelse af et fast kendetegn, der er synligt på afstand,

c) at de bærer våbnene åbenlyst,

d) at de udfører deres operationer i overensstemmelse med krigens love og sædvaner;

3) medlemmer af regulære væbnede styrker, der adlyder ordrer fra en regering eller en myndighed, som ikke anerkendes af tilbageholdelsesmagten;

4) personer der følger de væbnede styrker uden direkte at være medlemmer af disse såsom civile medlemmer af militære luftfartøjers besætninger, krigskorrespondenter, leverandører, medlemmer af arbejdsenheder eller af tjenestegrene, som er ansvarlige for de væbnede styrkers velfærd, forudsat at de er autoriseret af de væbnede styrker, som de følger, og som med dette formål for øje skal forsyne dem med et identitetskort svarende til vedføjede udkast;

5) besætninger tilhørende handelsmarinen, herunder skibsførere, lodser og lærlinge og besætninger tilhørende et af de stridende parters civile luftfartøjer, for så vidt de ikke nyder fordel af en gunstigere behandling i medfør af andre folkeretlige bestemmelser;

6) indbyggere i et ikke-besat territorium, der, når fjenden nærmer sig, af egen drift griber til våben for at yde modstand mod invasionsstyrkerne uden at have haft tid til at gruppere sig i regulære militære enheder, forudsat at de bærer våbnene åbenlyst og respekterer krigens love og sædvaner.

B. Følgende personer skal ligeledes behandles som krigsfanger under nærværende konvention:

1) personer, der tilhører eller har tilhørt det besatte lands væbnede styrker, såfremt besættelsesmagten på grund af sådan troskabspligt anser det for nødvendigt at internere dem, selv om den oprindelig har frigivet dem på et tidspunkt, da fjendtlighederne foregik udenfor det territorium, som den holder besat. Dette gælder i særdeleshed i tilfælde, hvor sådanne personer har gjort et mislykket forsøg på atter at slutte sig til kæmpende, væbnede styrker, som de tilhører, og i tilfælde, hvor de undlader at efterkomme et påbud om at lade sig internere;

2) personer tilhørende en af de i nærværende artikel opregnede grupper, som neutrale eller ikke-krigsførende magter har modtaget på deres territorium, og som disse magter efter folkeretlige regler er forpligtet til at internere, uden at foranstående er til hinder for, at disse magter kan vælge at yde dem en gunstigere behandling, og med undtagelse af artiklerne 8, 10, 15, 30, stykke 5, 58 til 67, 92 og 126 samt, hvor de stridende parter har diplomatisk forbindelse med de pågældende neutrale lande eller ikke-krigsførende magter, artiklerne vedrørende beskyttelsesmagten. Hvor sådan diplomatisk forbindelse består, har den af de stridende parter, under hvilken disse personer hører, ret til at udøve en beskyttelsesmagts funktioner overfor dem i overensstemmelse med nærværende konvention, uden at dette er til hinder for udøvelsen af de funktioner, som disse parter normalt udfører i overensstemmelse med diplomatisk og konsulær sædvane og traktater.

C. Nærværende artikel berør på ingen måde sanitetspersonels og feltpræsters status som fastsat ved nærværende konventions artikel 33.

ARTIKEL 5

Nærværende konvention finder anvendelse på de i artikel 4 nævnte personer i tidsrummet, fra de er faldet i fjendens magt, til de endeligt frigives og hjemsendes.

Skulle der opstå tvivl om, hvorvidt personer, som har foretaget en krigshandling og er faldet i fjendens hænder, tilhører en af de i artikel 4 opregnede grupper, omfattes sådanne personer af konventionens beskyttelse, indtil deres status er blevet afgjort af en kompetent domstol.

ARTIKEL 6

Udover de overenskomster, der er udtrykkeligt hjemlede i artikel 10, 23, 28, 33, 60, 65, 66, 67, 72, 73, 75, 109, 110, 118, 119, 122 og 132, kan De Høje Kontraherende Parter afslutte andre særlige overenskomster vedrørende ethvert spørgsmål, om hvilket de finder det hensigtsmæssigt at træffe særlig aftale. Ingen særlig overenskomst må dog forringe de ved nærværende konvention fastsatte forhold for krigsfanger eller indskrænke de rettigheder, som konventionen tillægger dem.

Krigsfanger skal i hele det tidsrum, i hvilket de omfattes af konventionen, nyde fordel af sådanne overenskomster, medmindre de nævnte eller senere overenskomster udtrykkeligt bestemmer det modsatte, eller gunstigere foranstaltninger iværksættes til fordel for dem af en af de stridende parter.

ARTIKEL 7

Krigsfanger kan i intet tilfælde helt eller delvist give afkald på de rettigheder, der sikres dem ved nærværende konvention eller eventuelt ved de i foregående artikel omhandlede særlige overenskomster.

ARTIKEL 8

Nærværende konvention bringes til anvendelse i samarbejde med og under kontrol af de beskyttelsesmagter, hvis pligt det er at varetage de stridende parter interesser. I dette øjemed er beskyttelsesmagterne berettiget til, udover deres diplomatiske eller konsulære personel, at udnævne delegerede blandt deres egne eller andre neutrale landes statsborgere. Disse delegerede skal godkendes af den magt, hos hvilken de skal udøve deres virksomhed.

De stridende parter skal i størst muligt omfang lette beskyttelsesmagternes repræsentanter eller delegerede udførelsen af hvervet.

Beskyttelsesmagternes repræsentanter eller delegerede må i intet tilfælde gå ud over de grænser, der ved nærværende konvention er fastsat for deres virksomhed. De skal i særdeleshed tage hensyn til de bydende nødvendige krav på sikkerhed fra den stats side, i hvilken de udøver deres virksomhed.

ARTIKEL 9

Nærværende konventions bestemmelser skal ikke være til hinder for den humanitære virksomhed, som Den Internationale Røde Kors Komite eller en hvilken som helst anden uvildig humanitær organisation med de pågældende stridende parter samtykke måtte påtage sig til beskyttelse af og bistand for krigsfanger.

ARTIKEL 10

De Høje Kontraherende Parter kan når som helst aftale at betro de pligter, der ifølge nærværende konvention påhviler beskyttelsesmagterne, til en international organisation, der frembyder de nødvendige garantier for uvildighed og handlekraft.

Når krigsfanger, der beskyttes af nærværende konvention, af en hvilken som helst grund ikke nyder fordel af eller ophører med at nyde fordel af en beskyttelsesmagts eller en af de i første stykke omhandlede organisationers virksomhed, skal tilbageholdelsesmagten anmode en neutral stat eller en sådan organisation om at påtage sig de opgaver, som i henhold til nærværende konvention udføres af en beskyttelsesmagt, udpeget af de stridende parter.

Hvis beskyttelse ikke kan tilvejebringes på denne måde, er tilbageholdelsesmagten forpligtet til at anmode en humanitær organisation såsom Den Internationale Røde Kors Komite om at overtage de humanitære opgaver, der ifølge nærværende konvention påhviler beskyttelsesmagterne, eller til med de begrænsninger, der følger af nærværende artikel, at modtage de tilbud om bistand, der fremkommer fra en sådan organisation.

Enhver neutral magt eller enhver organisation, der af den interesserede magt anmodes om eller selv tilbyder at yde sin bistand med dette formål for øje er forpligtet til at handle i bevidstheden om sit ansvar overfor den stridende part, som de personer, der beskyttes af nærværende konvention, tilhører, og skal tilvejebringe tilstrækkelige garantier for sin evne til at påtage sig de omhandlede opgaver og til at udføre dem uvildigt.

Foranstående bestemmelser kan ikke sættes ud af kraft ved særlig overenskomst mellem magter, af hvilke den ene, selvom det kun er midlertidigt, som følge af krigsbegivenheder ikke er i besiddelse af fuld handlefrihed i forhold til den anden magt eller dens allierede, i særdeleshed i tilfælde af en besættelse af hele den førstnævnte stats territorium eller en væsentlig del af dette.

Ordet beskyttelsesmagt indbefatter i nærværende konvention de organisationer, der ifølge nærværende artikel kan træde i stedet for beskyttelsesmagten.

ARTIKEL 11

I tilfælde, hvor beskyttelsesmagterne i de beskyttede personers interesse anser det for tilrådeligt, og i særdeleshed i tilfælde af uenighed mellem de stridende parter angående anvendelsen eller fortolkningen af nærværende konventions bestemmelser, skal beskyttelsesmagterne tilbyde deres bistand med henblik på uoverensstemmelsernes bilæggelse.

I dette øjemed kan enhver af beskyttelsesmagterne enten på opfordring af en af de stridende parter eller af egen drift foreslå parterne et møde, eventuelt på et hensigtsmæssigt valgt neutralt territorium, mellem deres repræsentanter og i særdeleshed mellem de myndigheder, der er ansvarlige for krigsfanger. De stridende parter er forpligtet til at rette sig efter de forslag, som stilles dem med dette formål for øje.

Beskyttelsesmagterne kan om fornødent til de stridende parter godkendelse forelægge forslag om, at en person, der tilhører en neutral magt eller er udpeget af Den Internationale Røde Kors Komite, skal indbydes til at deltage i et sådant møde.

II. DEL

Almindelige bestemmelser om beskyttelse af krigsfanger

ARTIKEL 12

Krigsfanger er i den fjendtlige stats og ikke i de enkeltpersoners eller militære enheders magt, der har taget dem til fange. Uanset enkeltpersoners mulige ansvar er tilbageholdelsesmagten ansvarlig for den behandling, der ydes dem.

Krigsfanger må af tilbageholdelsesmagten kun overføres til en magt, som har tiltrådt nærværende konvention, og om hvis vilje og evne til at bringe konventionens bestemmelser i anvendelse tilbageholdelsesmagten har forvissat sig. Når krigsfanger overføres under sådanne omstændigheder, påhviler ansvaret for konventionens overholdelse den magt, der modtager dem, medens de er i dens varetægt.

Skulle sidstnævnte magt i nogen vigtig henseende undlade at overholde konventionens bestemmelser, skal den magt, der har overført krigsfangerne, efter at have modtaget meddelelse herom af beskyttelsesmagten, desuagtet tage effektive forholdsregler med henblik på at bringe sagen i orden eller anmode om tilbageførelse af krigsfangerne. Sådanne anmodninger skal efterkommes.

ARTIKEL 13

Krigsfanger skal til enhver tid behandles humanitært. Enhver uretmæssig handling eller undladelse fra tilbageholdelsesmagtens side, der medfører, at en krigsfange i dens varetægt afgår ved døden, eller at vedkommendes helbred udsættes for alvorlig fare, forbydes og vil blive betragtet som et groft brud på nærværende konvention. I særdeleshed må ingen krigsfange underkastes legemlig lemlæstelse eller medicinske eller videnskabelige forsøg af en hvilken som helst art, der ikke er forsvarligt begrundet i læge-, tandlæge- eller hospitalsbehandling af den pågældende fange og udføres i hans interesse.

Ligeledes skal krigsfanger til enhver tid beskyttes, navnlig mod voldshandlinger, skræmmeforanstaltninger, fornærmelser og offentlighedens nyfikenhed.

Repressalier mod krigsfanger forbydes.

ARTIKEL 14

Krigsfanger har under alle forhold krav på, at deres person og ære respekteres.

Kvinder skal behandles med skyldigt hensyn til deres køn og skal i alle tilfælde nyde fordel af en behandling, der er lige så gunstig som den, der ydes mænd.

Krigsfanger bevarer ubeskåret den rets- og handleevne, som de besad på det tidspunkt, da de blev taget til fange. Tilbageholdelsesmagten må ikke indskrænke udøvelsen, være sig indenfor eller udenfor dens eget territorium, af de af sådan evne flydende rettigheder, undtagen i det omfang, hvori disse personers egenskab af krigsfanger kræver det.

ARTIKEL 15

Den magt, der tilbageholder krigsfanger, er forpligtet til vederlagsfrit at drage omsorg for deres underhold og for den lægebehandling, som deres helbredstilstand nødvendiggør.

ARTIKEL 16

Med forbehold af nærværende konventions bestemmelser angående grad og køn samt af enhver fortrinsbehandling, der ydes krigsfanger på grund af helbredstilstand, alder eller faglige kvalifikationer, skal alle sådanne fanger behandles ensartet af tilbageholdelsesmagten. De må ikke gøres til genstand for mindre gunstig behandling som følge af race, nationalitet, religiøs overbevisning eller politisk anskuelse eller noget som helst andet lignende forhold.

III. DEL

Fangenskabet

AFSNIT I

Fangenskabets begyndelse

ARTIKEL 17

Enhver krigsfange er på forespørgsel alene forpligtet til at opgive efternavn, fornavne og grad, fødselsdato samt militært tjenestenummer eller i mangel heraf tilsvarende oplysninger.

Hvis han forsætligt overtræder denne regel, udsætter han sig for en indskrænkning af de forrettigheder, der tilstås fanger af hans grad eller status.

Enhver af de stridende parter er forpligtet til at udstyre alle under den hørende personer, der i givet fald kan blive krigsfanger, med et identitetskort, der udviser indehaverens efternavn, fornavne, grad, militære tjenestenummer eller tilsvarende omstændigheder samt fødselsdato. På identitetskortet kan yderligere anføres indehaverens underskrift og/eller fingeraftryk tillige med alle andre oplysninger, som vedkommende stridende part måtte ønske at tilføje vedrørende personer tilhørende dens væbnede styrker. Så vidt muligt skal kortet måle 6,5 X 10 cm og udstedes i 2 eksemplarer. Identitetskortet skal på forlangende forevises af krigsfangen, men må i intet tilfælde fratages ham.

Der må aldrig anvendes legemlig eller åndelig tortur eller nogen som helst anden form for tvang overfor krigsfanger, ligegyldigt hvilke oplysninger man derved tilsigter at opnå. Krigsfanger, der nægter at udtale sig, må ikke trues, fornærmes eller udsættes for nogen som helst form for ubehagelig eller ufordelagtig behandling.

Krigsfanger, der på grund af deres legemlige eller mentale tilstand er ude af stand til at redegøre for deres identitet, skal overgives til sanitetstjenesten. Alle til rådighed stående midler skal tages i anvendelse til konstatering af sådanne fangers identitet, jævnfør dog bestemmelserne i foregående stykke.

Afhøring af krigsfanger skal finde sted på et sprog, som de forstår.

ARTIKEL 18

Alle ejendele og genstande beregnet til krigsfangernes eget brug med undtagelse af våben, heste, militær udrustning og militære dokumenter skal forblive i fangernes besiddelse; det samme gælder deres stålhjelme, gasmasker og lignende genstande beregnet til personlig beskyttelse. Ejendele og genstande, der anvendes til beklædning eller bespisning af krigsfanger, skal ligeledes forblive i disses besiddelse, selv om sådanne ejendele og genstande hører til deres regulære militære udrustning.

På intet tidspunkt må krigsfanger være uden identitetspapirer. Tilbageholdelsesmagten skal stille sådanne papirer til rådighed for krigsfanger, som ingen har.

Kendetegn på grad og nationalitet, dekorationer og genstande, som overvejende har personlig eller affektionsværdi, må ikke fratages krigsfanger.

Pengebeløb, som krigsfanger har på sig, må kun fratages dem efter ordre af en officer og efter indførelse af beløbets størrelse og nærmere oplysning om ejeren i en særlig protokol og udlevering af en specificeret kvittering, indeholdende læselige oplysninger om den kvitterendes navn, grad og enhed. Beløb i tilbageholdelsesmagtens møntsort, og beløb, der på fangens begæring veksles til sådan møntsort, skal godskrives fangens konto som fastsat i artikel 64.

Tilbageholdelsesmagten må kun fratage krigsfanger værdigenstande af sikkerhedsgrunde; når sådanne genstande inddrages, finder den for beslaglagte pengebeløb gældende fremgangsmåde anvendelse.

Sådanne genstande samt inddragne beløb i enhver anden møntsort end tilbageholdelsesmagtens tages, dersom ejerne ikke har anmodet om konvertering af beløbene, i forvaring af tilbageholdelsesmagten og tilbageleveres i deres oprindelige form krigsfangerne ved fangenskabets afslutning.

ARTIKEL 19

Krigsfanger skal, så snart som muligt efter deres tilfangetagelse, evakueres til lejre i områder, der ligger så langt fra kampzonen, at fangerne er udenfor fare.

Kun krigsfanger, der på grund af sår eller sygdom ville udsætte sig for større fare ved at evakueres end ved at forblive på stedet, må midlertidigt tilbageholdes i et farligt område. Krigsfanger må ikke unødigt udsættes for fare, medens de afventer evakuering fra en kampzone.

ARTIKEL 20

Evakuering af krigsfanger skal altid gennemføres humant og under forhold, der svarer til dem, under hvilke tilbageholdelsesmagtens styrker skifter kvarter.

Tilbageholdelsesmagten skal forsyne krigsfanger, der er under evakuering, med tilstrækkelige mængder føde og drikkevand samt med fornøden beklædning og lægehjælp.

Tilbageholdelsesmagten skal træffe alle hensigtsmæssige foranstaltninger med henblik på at garantere krigsfangernes sikkerhed under evakuering og skal snarest muligt oprette en fortegnelse over evakuerede fanger.

Såfremt krigsfanger under evakuering skal passere gennemgangslejre, skal deres ophold i sådanne lejre være så kortvarigt som muligt.

AFSNIT II

Internering af krigsfanger

KAPITEL I

Almindelige bemærkninger

ARTIKEL 21

Tilbageholdelsesmagten er berettiget til at underkaste krigsfanger internering; den er berettiget til at bestemme, at de kun må fjerne sig i en vis afstand fra den lejr, hvor de er interneret, samt, såfremt lejren er indhegnet, til at pålægge dem ikke at forlade det indhegnede område. Med forbehold af nærværende konventions bestemmelser angående straffe- og disciplinærsanktioner kan krigsfangerne ikke underkastes indespærring, medmindre dette er nødvendigt til sikring af deres helbred, og da kun så længe de omstændigheder, der nødvendiggør sådan indespærring, fortsat består.

Krigsfanger kan helt eller delvis frigives på æresord eller mod afgivelse af et løfte, for så vidt dette er tilladt efter den magts lovgivning, under hvilken de henhører. Sådanne forholdsregler skal navnlig tages i tilfælde, hvor de kan bidrage til en forbedring af fangernes helbredstilstand. Ingen krigsfange er forpligtet til at lade sig frigive på æresord eller mod afgivelse af et løfte.

Ved fjendtlighedernes udbrud skal enhver af de stridende parter underrette den fjendtlige part om de love og anordninger, der tillader eller forbyder dens statsborgere at lade sig frigive på æresord eller mod afgivelse af et løfte. Krigsfanger, der er sat på fri fod mod afgivelse af æresord eller løfte i overensstemmelse med de således meddelte love og anordninger, er såvel overfor den magt, under hvilken de hører, som overfor den magt, der har taget dem til fange, æresforpligtet til samvittighedsfuldt at opfylde de forpligtelser, de har påtaget sig. I sådanne tilfælde er den magt, under hvilken de hører, forpligtet til hverken at kræve eller modtage nogen tjeneste fra dem, som er uforenelig med det givne æresord eller løfte.

ARTIKEL 22

Krigsfanger kan kun interneres i rum, der er beliggende på landjorden og som opfylder alle hygiejniske og sundhedsmæssige krav. Med undtagelse af særlige tilfælde, hvor dette er forsvarligt begrundet i fangernes egen interesse, kan de ikke interneres i straffeanstalter.

Krigsfanger, der er interneret i usunde områder eller på steder, hvor klimaet er skadeligt for dem, skal snarest muligt overføres til et gunstigere klima.

Tilbageholdelsesmagten skal samle krigsfanger i lejre eller afdelinger af lejre efter nationalitet, sprog og kulturel baggrund, idet disse fanger kun efter eget samtykke må adskilles fra krigsfanger tilhørende de væbnede styrker, i hvilke de gjorde tjeneste på det tidspunkt, da de blev taget til fange.

ARTIKEL 23

Ingen krigsfange kan på noget tidspunkt sendes til eller tilbageholdes i områder, hvor han risikerer at blive udsat for kampzonens ild, lige så lidt som hans nærværelse må anvendes til at unddrage bestemte punkter eller områder fra krigsoperationer.

Der skal stå beskyttelsesrum beregnet på luftbombardement og anden krigsfare til rådighed for krigsfanger i samme omfang som for den stedlige civilbefolkning. Med undtagelse af personer, der deltager i beskyttelsen af deres kvarterer mod fornævnte farer, har fangerne under en alarm lov til snarest muligt at begive sig til beskyttelsesrummene. Enhver anden beskyttelsesforanstaltning, der træffes til fordel for befolkningen, skal også komme dem til gode.

Tilbageholdelsesmagterne skal ved beskyttelsesmagternes mellemkomst meddele de interesserede magter alle nyttige oplysninger om krigsfangelejrenes geografiske beliggenhed.

Når som helst militære hensyn tillader det, skal krigsfangelejre om dagen være afmærket med bogstaverne PW eller PG, anbragt således, at de tydelig kan ses fra luften. De interesserede magter kan dog træffe aftale om enhver anden form for afmærkning. Kun krigsfangelejre må afmærkes som sådanne.

ARTIKEL 24

Gennemgangs- eller kæmningslejre af varig karakter skal udstyres på lignende måde som de i nærværende afsnit beskrevne lejre, og de deri anbragte fanger skal have samme behandling som fanger i andre lejre.

KAPITEL II

Krigsfangers logi, kost og beklædning

ARTIKEL 25

Krigsfanger skal indkvarteres under forhold, der er lige så gunstige som vilkårene for afdelinger af tilbageholdelsesmagtens styrker, der har kvarter i samme område. I så henseende skal der tages hensyn til fangernes sæder og skikke og forholdene må i intet tilfælde være skadelige for deres helbred.

Foranstående bestemmelser finder i særdeleshed anvendelse på krigsfangers soverum såvel med hensyn til samlet gulvflade og mindste rumlig udstrækning som med hensyn til de almindelige installationer, sengetøj og tæpper.

De lokaler, der tilvejebringes til brug for krigsfanger enkeltvis eller samlet, skal på fyldestgørende måde være beskyttet mod fugt og skal være tilstrækkeligt opvarmet og oplyst, i særdeleshed i tidsrummet mellem mørkets frembrud og lysenes slukning. Der skal træffes sikkerhedsforanstaltninger mod brandfare.

I enhver lejr, hvori der er anbragt både kvindelige og mandlige krigsfanger, skal der stilles særskilte soverum til rådighed for kvinderne.

ARTIKEL 26

De til grund liggende daglige levnedsmiddelrationer skal med hensyn til størrelse, kvalitet og sammensætning være tilstrækkelige til at opretholde en forsvarlig sundhedstilstand blandt krigsfangerne og til at forhindre vægttab eller opståen af mangelsygdomme. Det skal endvidere tages i betragtning, hvilken kost der er sædvanlig for fangerne.

Tilbageholdelsesmagten skal forsyne krigsfanger, der udfører arbejde, med de ekstrarationer, der er påkrævet ved det arbejde, hvormed de beskæftiges.

Der skal leveres krigsfanger drikkevand i tilstrækkelig mængde. Tobaksrygning er tilladt.

Krigsfanger skal så vidt muligt deltage i tilberedelsen af deres måltider; de kan i dette øjemed beskæftiges i køkkenerne. Endvidere skal de have mulighed for selv at tilberede sådanne yderligere levnedsmidler, som de er i besiddelse af.

Passende lokaler skal stilles til rådighed til spisesale og messer.

Kollektive disciplinære foranstaltninger, der berører kosten, forbydes.

ARTIKEL 27

Beklædning, undertøj og fodtøj skal i tilstrækkelige mængder leveres krigsfangerne af tilbageholdelsesmagten, som herved skal tage hensyn til klimaet i den egn, hvor fangerne tilbageholdes. Fjendtlige, væbnede styrkers erobrede uniformer skal, såfremt de egner sig til klimaet, anvendes til beklædning af krigsfanger.

Sædvanlig fornyelse og istandsættelse af ovennævnte genstande sikres af tilbageholdelsesmagten. Ydermere skal krigsfanger, der udfører arbejde, forsynes med passende beklædning, hvor arbejdets art kræver det.

ARTIKEL 28

Der skal i alle lejre indrettes kantiner, hvor krigsfangerne kan skaffe sig levnedsmidler, sæbe, tobak og almindelige varer til daglig brug. Priserne må aldrig overstige de stedlige markedspriser.

Overskud hidrørende fra lejrkantiner skal anvendes til fordel for fangerne; der skal i dette øjemed oprettes et særligt fond. Fangerepræsentanten har ret til at deltage i bestyrelsen af kantine og fondet.

Når en lejr nedlægges, skal det særlige fonds beholdning overgives en international velfærdsorganisation, som skal anvende den til fordel for krigsfanger af samme nationalitet som de, der har bidraget til fondet. I tilfælde af almindelig hjemsendelse beholder tilbageholdelsesmagten det nævnte overskud, med mindre der foreligger modstående aftale mellem de interesserede magter.

KAPITEL III

Hygiejne og lægebehandling

ARTIKEL 29

Tilbageholdelsesmagten er forpligtet til at træffe alle fornødne sanitære foranstaltninger til sikring af renlighed og sundhed i lejrene og til forhindring af epidemier.

Krigsfanger skal dag og nat kunne benytte sig af sanitære indretninger, som opfylder hygiejnens krav, og som til stadighed holdes rene. I alle lejre, i hvilke der er anbragt kvindelige krigsfanger, skal der stilles særskilte indretninger til rådighed for disse.

Bortset fra de bade, herunder brusebade, hvormed lejrene skal være udstyrede, skal krigsfangerne fremdeles forsynes med tilstrækkelige mængder vand og sæbe til personligt toilette og til vask af eget tøj; der skal tilstås dem de fornødne installationer og hjælpemidler og den fornødne tid med henblik herpå.

ARTIKEL 30

Der skal i enhver lejr forefindes en passende udstyret sygeafdeling, hvor krigsfangerne kan erholde fornøden behandling og passende diæt. Lukkede afdelinger skal om fornødent forbeholdes patienter, der lider af smitsomme sygdomme og mentale forstyrrelser.

Krigsfanger, der lider af alvorlige sygdomme, eller hvis tilstand nødvendiggør særlig kur, kirurgiske indgreb eller hospitalsbehandling, skal have adgang til optagelse i enhver militær eller civil sanitær enhed, hvor sådan behandling står til rådighed, selv om det er tanken at hjemsende dem i nær fremtid. Der skal ydes særlige lempelser med henblik på behandling af invalider i særdeleshed blinde, og med henblik på oplæring af disse forinden deres hjemsendelse.

Behandling af krigsfanger skal fortrinsvis udøves af læger, der henhører under samme magt som fangerne og om muligt er af samme nationalitet som disse.

Krigsfanger må ikke hindres i at fremstille sig for lægemyndighederne til undersøgelse. Tilbageholdelsesmyndighederne skal på begæring udstede en officiel attest til enhver fange, som har været underkastet behandling, med angivelse af den pågældendes sygdom eller tilskadekomst samt varigheden og arten af den modtagne behandling. Genpart af denne attest skal fremsendes til Centralkontoret for Krigsfanger.

Omkostninger i forbindelse med behandling, heri indbefattet alle udgifter til indkøb af genstande, som er nødvendige til opretholdelse af en forsvarlig helbredstilstand blandt krigsfanger, særlig proteser, herunder kunstige tænder, samt briller, skal afholdes af tilbageholdelsesmagten.

ARTIKEL 31

Lægetilsyn med krigsfanger skal finde sted mindst en gang om måneden. Det skal omfatte kontrol med og optegnelse af hver enkelt krigsfanges vægt. Formålet hermed skal i særdeleshed være at overvåge den almindelige sundhedstilstand, forplejning og renlighed blandt fangerne samt at konstatere forekommende smitsomme sygdomme, navnlig tuberkulose, malaria og kønssygdomme. I dette øjemed skal de mest effektive metoder

tages i anvendelse, for eksempel periodiske masse-røntgenundersøgelser med henblik på tidlig konstatering af tuberkulose.

ARTIKEL 32

Tilbageholdelsesmagten kan pålægge krigsfanger, der, omend ikke tilknyttet deres væbnede styrkers sanitetstjeneste, er læger, tandlæger, sygeplejersker eller sygepassere, at udøve deres sanitære funktioner til fordel for krigsfanger, der henhører under samme magt som de selv. I så tilfælde er de fortsat krigsfanger, men modtager samme behandling som tilsvarende tilbageholdt sanitetspersonel. De er, uanset bestemmelserne i artikel 49 fritaget for alt andet arbejde.

KAPITEL IV

Sanitetspersonel og feltpræster, der tilbageholdes til bistand for krigsfanger

ARTIKEL 33

Medlemmer af sanitetspersonel og feltpræster er i det tidsrum, i hvilket de tilbageholdes til bistand for krigsfanger, ikke selv at anse som krigsfanger. De nyder dog som mindstemål godt af de fordele og den beskyttelse, der følger af nærværende konvention, og der skal ligeledes tilstås dem alle fornødne lempelser med henblik på at muliggøre lægebehandling af og sjælesorg blandt krigsfanger.

Indenfor rammen af tilbageholdelsesmagtens militære love og anordninger og under ledelse af denne stats kompetente tjenestegrene skal de fortsat i overensstemmelse med deres faglige etik udøve deres sanitære og religiøse funktioner til fordel for krigsfanger, fortrinsvis fanger fra de væbnede styrker, til hvilke de selv hører. De nyder fordel af følgende lempelser ved udøvelsen af deres sanitære eller religiøse funktioner:

- a) Der skal meddeles dem tilladelse til periodisk at besøge krigsfanger, som befinder sig i arbejdsenheder eller hospitaler udenfor lejren. I dette øjemed skal tilbageholdelsesmagten stille de fornødne transportmidler til rådighed.
- b) Den højeste sanitetsofficer i enhver lejr har overfor lejrens militære myndigheder ansvaret for alt vedrørende tilbageholdt sanitetspersonels virksomhed. De stridende parter skal derfor ved fjendtlighedernes udbrud træffe aftale om ligestilling i grad mellem medlemmer af deres sanitetspersonel, herunder personel tilhørende de organisationer, der nævnes i artikel 26 i Genevekonventionen af 12. august 1949 til forbedring af såredes og syges vilkår i de væbnede styrker i felten. Den højeste sanitetsofficer samt feltpræster har ret til at forhandle direkte med lejrens kompetente myndigheder om alle spørgsmål vedrørende deres opgaver. De nævnte myndigheder skal yde dem alle fornødne lempelser med hensyn til brevveksling vedrørende disse spørgsmål.
- c) Skønt undergivet den indre disciplin i den lejr, i hvilken de tilbageholdes, må medlemmer af sådant personel ikke tvinges til at udføre arbejde, som ikke angår deres sanitære eller religiøse opgaver.

Under fjendtligheder skal de stridende parter træffe aftale om eventuel afløsning af tilbageholdt personel og fastsætte den fremgangsmåde, der skal følges. Ingen af foranstående bestemmelser fritager tilbageholdelsesmagten for de den fra et sanitært eller religiøst synspunkt påhvilende forpligtelser med hensyn til krigsfanger.

KAPITEL V

Religiøs, intellektuel og legemlig beskæftigelse

ARTIKEL 34

Krigsfanger er berettiget til i fuld frihed at udøve deres religion, herunder til at deltage i gudstjeneste i overensstemmelse med deres tro, på betingelse af, at de overholder de af de militære myndigheder fastsatte rutinemæssige disciplinærbestemmelser.

Passende lokaler skal stilles til rådighed til afholdelse af gudstjenester.

ARTIKEL 35

Der skal gives feltpræster, der falder i den fjendtlige magts hænder, og som forbliver her eller tilbageholdes til bistand for krigsfanger, tilladelse til at yde sådan bistand samt til frit at øve deres gerning blandt krigsfanger af samme trosbekendelse, alt i overensstemmelse med deres religiøse overbevisning. De skal fordeles mellem de forskellige lejre og arbejdsenheder, hvor der findes krigsfanger, der tilhører samme styrker, taler samme sprog eller udøver samme religion. Der skal tilstås dem de fornødne lempelser, herunder de i artikel 33 omhandlede transportmidler, til lettelse af besøg hos krigsfanger udenfor lejren. De skal bortset fra censur frit kunne brevveksle med de kirkelige myndigheder i tilbageholdelseslandet og med de internationale religiøse organisationer om anliggender i forbindelse med deres religiøse opgaver. Breve og brevkort, som de afsender med dette formål for øje, lægges til det i artikel 71 hjemlede antal.

ARTIKEL 36

Der skal gives krigsfanger, der er præster, men som ikke har forrettet tjeneste som feltpræster ved deres egne styrker, tilladelse til uanset deres trosbekendelse frit at yde medlemmer af deres trossamfund gejstlig bistand. Der skal derfor tilstås dem samme behandling som tilbageholdte feltpræster. De er ikke forpligtet til at udføre andet arbejde.

ARTIKEL 37

Når krigsfanger ikke erholder bistand af en tilbageholdt feltpræst eller af en krigsfange, der er præst indenfor samme trossamfund, skal der på begæring af de interesserede fanger til at beklæde dette embede udnævnes en præst af fangernes eller en lignende trosbekendelse eller i mangel heraf en egnet lægmand, såfremt dette er muligt efter vedkommende trossamfunds lære. Denne udnævnelse, der skal godkendes af tilbageholdelsesmagten, skal finde sted i forståelse med vedkommende fangers trossamfund samt, hvor det er nødvendigt, efter indhentet godkendelse fra de stedlige religiøse myndigheder indenfor samme trosbekendelse. Den således udnævnte person skal

overholde alle bestemmelser, der af tilbageholdelsesmagten fastsættes i disciplinens og den militære sikkerheds interesse.

ARTIKEL 38

Under hensyntagen til den enkelte fanges personlige ønsker skal tilbageholdelsesmagten opmuntre krigsfangernes beskæftigelse med åndelige og uddannelsesmæssige interesser, fritidssysse, sport og spil og træffe de fornødne foranstaltninger til sikring af sådan beskæftigelse ved at stille passende lokaler og fornødent udstyr til fangernes rådighed. Fanger skal have lejlighed til at deltage i legemsøvelser, herunder sport og spil, samt til at opholde sig udendørs. I dette øjemed skal der i alle lejre stilles åbne pladser til rådighed i tilstrækkeligt omfang.

KAPITEL VI

Disciplin

ARTIKEL 39

Enhver krigsfangelejr skal ledes af en ansvarlig officer tilhørende tilbageholdelsesmagtens regulære væbnede styrker. Denne officer skal være i besiddelse af et eksemplar af nærværende konvention; han skal drage omsorg for, at dens bestemmelser er lejrstaben og bevogtningsmandskabet bekendt, og er under sin regerings ledelse ansvarlig for dens overholdelse.

Andre krigsfanger end officerer har hilsepligt overfor alle tilbageholdelsesmagtens officerer og skal vise disse de ydre tegn på respekt, der hjemles ved de i deres egne styrker gældende bestemmelser.

Krigsfanger, der er officerer, har kun hilsepligt overfor officerer af højere grad i tilbageholdelseslandet; de har dog hilsepligt overfor lejrkommandanten uanset dennes grad.

ARTIKEL 40

Det er tilladt at bære kendetegn på grad og nationalitet såvel som dekorationer.

ARTIKEL 41

I enhver lejr skal ordlyden af nærværende konvention og de sig dertil sluttende tillæg samt indholdet af enhver i medfør af artikel 6 indgået særlig overenskomst på fangernes eget sprog være opslået på steder, hvor alle kan læse dem. Eksemplarer skal på begæring udleveres fanger, der er afskåret fra at gøre sig bekendt med det opslåede eksemplar.

Forskrifter, påbud, meddelelser og bekendtgørelser af enhver art angående krigsfangernes forhold skal bringes til disses kundskab på et sprog, som de forstår. Sådanne forskrifter, påbud og bekendtgørelser skal opslås på den ovenfor beskrevne måde og genparter overgives fangerepræsentanten. Enhver ordre og ethvert påbud rettet til krigsfangerne enkeltvis skal ligeledes afgives på et sprog, som de forstår.

ARTIKEL 42

Anvendelse af våben mod krigsfanger, navnlig sådanne, der er i begreb med at flygte eller forsøger at flygte, må kun finde sted som en sidste udvej. Forud herfor skal der altid gå en efter omstændighederne afpasset advarsel.

KAPITEL VII

Krigsfangers grad

ARTIKEL 43

Ved fjendtlighedernes udbrud skal de stridende parter meddele hinanden samtlige de i nærværende konventions artikel 4 nævnte personers titel og grad med henblik på at sikre en ensartet behandling af fanger af tilsvarende grad. Senere oprettede titler og grader skal gøres til genstand for tilsvarende meddelelser.

Tilbageholdelsesmagten skal anerkende forfremmelser af krigsfanger, hvorom der er givet behørig underretning af den magt, under hvilken disse fanger hører.

ARTIKEL 44

Officerer og dermed ligestillede fanger skal behandles med det hensyn, der skyldes deres grad og alder.

Med henblik på at sikre betjening af officerslejlre skal der anvises et tilstrækkeligt antal andre medlemmer af de samme væbnede styrker, der så vidt muligt skal tale samme sprog. Der skal herved tages hensyn til officerernes og de dermed ligestillede fangers grad. Sådanne ordonnanser er ikke forpligtet til at udføre andet arbejde.

Officerernes eget opsyn med messen skal på enhver måde lettes.

ARTIKEL 45

Krigsfanger, der ikke er officerer eller ligestillet med disse, skal behandles med det hensyn, der skyldes deres grad og alder.

Fangernes eget opsyn med messen skal på enhver måde lettes.

KAPITEL VIII

Overførelse af krigsfanger efter ankomsten til lejren

ARTIKEL 46

Tilbageholdelsesmagten er ved sine afgørelser om krigsfangers overførelse forpligtet til at tage hensyn til fangernes interesser med særligt henblik på ikke at forøge vanskelighederne i forbindelse med disses hjemsendelse.

Overførelse af krigsfanger skal altid gennemføres hensynsfuldt og under forhold som ikke er mindre gunstige end de, under hvilke tilbageholdelsesmagtens styrker overføres. Der skal altid tages hensyn til de klimatiske betingelser der er sædvanlige for krigsfangerne, og forholdene under overførelsen må i intet tilfælde være skadelige for deres helbred.

Tilbageholdelsesmagten skal under overførelsen med henblik på opretholdelse af en forsvarlig helbredstilstand blandt krigsfangerne forsyne disse med tilstrækkelige mængder levnedsmidler og drikkevand og ligeledes med de fornødne beklædningsgenstande, fyldestgørende beskyttelse mod vejrliget og det fornødne lægetilsyn. Tilbageholdelsesmagten er særlig ved transport til søs eller i luften forpligtet til at træffe fyldestgørende foranstaltninger med henblik på at garantere fangernes sikkerhed under overførelsen samt til forinden deres afrejse at oprette en fuldstændig fortegnelse over alle overførte krigsfanger.

ARTIKEL 47

Syge og sårede krigsfanger må ikke overføres, så længe transporten vil kunne bringe deres helbredelse i fare, medmindre hensynet til deres sikkerhed gør overførelse bydende nødvendig.

Såfremt kampzonen nærmer sig en lejr, må krigsfangerne i den nævnte lejr ikke overføres, medmindre overførelsen kan ske under iagttagelse af fyldestgørende sikkerhedsforanstaltninger, eller det vil udsætte dem for større fare at forblive på stedet end at overføres.

ARTIKEL 48

I tilfælde af overførelse skal krigsfangerne officielt underrettes om afrejsen og om den nye postadresse. Sådanne meddelelser skal gives i så god tid, at de kan pakke deres bagage og underrette deres pårørende.

Der skal meddeles dem tilladelse til at medbringe deres personlige ejendele samt de breve og pakker, der er bestemt for dem. Såfremt transportforholdene gør det nødvendigt, kan vægten af sådan bagage begrænses til, hvad hver fange skønnes at kunne bære, hvilket i intet tilfælde må anslås til mere end 25 kg pr. person.

Breve og pakker, der er adresseret til fangernes tidligere lejr, skal ufortøvet eftersendes. Lejrkommandanten er forpligtet til i forståelse med fangerepræsentanten at tage alle fornødne skridt til sikring af transport såvel af de ejendele, der tilhører fangerne i fællesskab, som af den bagage, de er ude af stand til at medbringe som følge af de begrænsninger, der måtte være pålagt i medfør af stykke 2.

Omkostninger i forbindelse med overførelser afholdes af tilbageholdelsesmagten.

AFSNIT III

Krigsfangers arbejde

ARTIKEL 49

Tilbageholdelsesmagten er berettiget til at udnytte fysisk egnede krigsfangers arbejdskraft under hensyntagen til fangernes alder, køn, grad og fysiske anlæg og med særligt henblik på at opretholde en forsvarlig legemlig og åndelig sundhedstilstand blandt dem.

Underofficerer, der er krigsfanger, kan kun beordres til at føre opsyn. Såfremt de ikke får ordre hertil, kan de ansøge om andet passende arbejde, der da så vidt muligt skal anvises dem.

Såfremt officerer eller dermed ligestillede personer ansøger om passende arbejde, skal dette så vidt muligt anvises dem, men de må under ingen omstændigheder tvinges til at arbejde.

ARTIKEL 50

Udover arbejde i forbindelse med administration, indretning og vedligeholdelse af lejre kan krigsfanger kun tvinges til at udføre arbejde, der falder ind under en af følgende klasser:

- a) landbrug;
- b) industrier forbundet med produktion eller udvinding af råstoffer; fabriksindustrier med undtagelse af metal- og maskinindustrier samt den kemiske industri; offentlige arbejder og byggeforetagender, som ikke har militær karakter eller militært formål;
- c) befordring og betjening af lagre som ikke har militær karakter eller militært formål;
- d) handel, kunst, håndværk;
- e) husvæsen;
- f) offentlige virksomheder, som ikke har militær karakter eller militært formål.

Krænkes ovenstående bestemmelser, skal der meddeles krigsfanger tilladelse til at udøve deres klageret i overensstemmelse med artikel 78.

ARTIKEL 51

Der skal ydes krigsfanger passende arbejdsvilkår, navnlig for så vidt angår logi, kost, beklædning og udstyr; vilkårene må ikke være ringere end for statsborgere i tilbageholdelseslandet, der er beskæftiget med tilsvarende arbejde; der skal ligeledes tages hensyn til klimaforhold.

Ved udnyttelsen af krigsfangers arbejdskraft er tilbageholdelsesmagten forpligtet til at drage omsorg for, at landets lovgivning angående arbejderbeskyttelse og ikke mindst bestemmelserne om arbejdernes sikkerhed behørigt finder anvendelse i områder, hvor sådanne fanger beskæftiges.

Krigsfanger skal uddannes, og der skal tages passende skridt til at beskytte dem under arbejdet svarende til de foranstaltninger, der træffes for så vidt angår statsborgere i tilbageholdelseslandet. Med forbehold af bestemmelserne i artikel 52 kan fanger udsættes for den sædvanlige risiko, som disse civile arbejdere løber.

Arbejdsvilkårene må i intet tilfælde gøres mere byrdefulde ved disciplinære forholdsregler.

ARTIKEL 52

Ingen krigsfange kan, medmindre vedkommende er frivillig, beskæftiges med arbejde af usund eller farlig art.

Der må ikke anvises nogen krigsfange arbejde, der ville blive betragtet som nedværdigende, hvis det var et medlem af tilbageholdelsesmagtens egne styrker, som udførte det.

Fjernelse af miner og lignende er at anse som farligt arbejde.

ARTIKEL 53

Krigsfangers arbejdsdag, heri indbefattet den tid, der medgår til transport til og fra arbejdsstedet, må ikke være overdrevent lang og må i intet tilfælde overstige den tilladte arbejdstid for civile arbejdere i området, som er statsborgere i tilbageholdelseslandet og beskæftiges med samme arbejde.

Krigsfanger er berettiget til at holde en pause på ikke under en time midt på arbejdsdagen. Såfremt arbejdere i tilbageholdelseslandet har krav på en længere pause, gælder det samme krigsfanger. De skal herudover kunne holde fri i 24 på hinanden følgende timer hver uge, fortrinsvis om søndagen eller på hjemlandets hviledag. Endvidere skal der tilstås enhver fange, der har arbejdet i 1 år, ferie i 8 på hinanden følgende dage, hvorunder hans arbejds løn skal komme til udbetaling.

Såfremt en arbejdsform som akkordarbejde tages i anvendelse, må arbejdstiden ikke derved blive overdrevent lang.

ARTIKEL 54

Krigsfangers arbejds løn fastsættes i overensstemmelse med bestemmelserne i nærværende konventions artikel 62.

Der skal ydes krigsfanger, som kommer til skade i forbindelse med arbejde, eller som pådrager sig en sygdom under eller som følge af arbejdet, den behandling, deres tilstand kræver. Tilbageholdelsesmagten er ydermere forpligtet til at udlevere sådanne krigsfanger en lægeattest, som gør det muligt for dem at fremføre deres krav overfor den magt, under hvilken de henhører, samt til at sende det i artikel 122 omhandlede Centralkontor for krigsfanger genpart heraf.

ARTIKEL 55

Krigsfangers egnethed til at udføre arbejde skal periodisk og mindst en gang om måneden konstateres ved lægeundersøgelser. Undersøgelserne skal særlig tage hensyn til arten af det arbejde, der er pålagt krigsfangerne.

Såfremt en krigsfange mener at være ude af stand til at arbejde, skal der gives ham tilladelse til at fremstille sig for lejrens lægemyndigheder. Lægerne kan anbefale, at de fanger, som efter deres skøn er uegnet til at udføre arbejde, fritages herfor.

ARTIKEL 56

Arbejdsafdelinger skal indrettes og administreres på tilsvarende måde som krigsfangelejr.

Enhver arbejdsafdeling skal forsat kontrolleres og administreres fra en krigsfangelejr. Den pågældende lejrs militære myndigheder og kommandanten er under deres regerings ledelse ansvarlig for, at nærværende konventions bestemmelser overholdes i arbejdsafdelinger.

Lejrkommandanten er forpligtet til at føre en ajourført fortegnelse over de under hans lejr hørende arbejdsafdelinger samt til at overgive fortegnelsen til delegerede for beskyttelsesmagten, Den Internationale Røde Kors Komite eller andre til fordel for krigsfanger virkende organer, som besøger lejren.

ARTIKEL 57

Behandlingen af krigsfanger, der arbejder for privatpersoner, må, selvom de private er ansvarlige for bevogtning og beskyttelse af fangerne, ikke være ringere end den ved nærværende konvention hjemlede. Tilbageholdelsesmagten, de militære myndigheder og kommandanten i den lejr, under hvilken sådanne fanger hører, har det fulde ansvar for sådanne krigsfangers underhold, pleje, behandling og aflønning.

Sådanne krigsfanger har ret til at holde sig i forbindelse med fangerepræsentanterne i de lejre, under hvilke de henhører.

AFSNIT IV

Krigsfangers pengemidler

ARTIKEL 58

Fra fjendtlighedernes udbrud er tilbageholdelsesmagten i afventen af en herhenhørende aftale med beskyttelsesmagten berettiget til at fastsætte et største beløb for de pengemidler, som fangerne må være i besiddelse af i form af kontanter eller lignende. Ethvert overskydende beløb, som de retmæssigt var i besiddelse af, og som er inddraget eller tilbageholdt, skal godskrives deres konto tilligemed alle af dem deponerede pengebeløb og må ikke uden deres samtykke konverteres til nogen anden møntsort.

Såfremt krigsfanger har tilladelse til at skaffe sig tjenesteydelser eller varer udenfor lejren mod kontant betaling, skal sådanne betalinger foretages af fangen selv eller af lejradministrationsen og debiteres vedkommende fangers konti. Tilbageholdelsesmagten skal fastsætte de fornødne regler desangående.

ARTIKEL 59

Kontante beløb i tilbageholdelsesmagts møntsart, der i overensstemmelse med artikel 18 fratages krigsfanger ved deres tilfangetagelse, skal godskrives deres respektive konti i overensstemmelse med bestemmelserne i nærværende konventions artikel 64.

De beløb i tilbageholdelsesmagts møntsart, der fremkommer ved konvertering fra andre møntsarter af summer, som er frataget krigsfangerne på det nævnte tidspunkt, skal ligeledes godskrives de enkelte konti.

ARTIKEL 60

Tilbageholdelsesmagten er forpligtet til at yde alle krigsfanger et månedligt forskud på løn, hvis størrelse fastsættes ved konvertering af følgende beløb til den nævnte magts møntsart.

Gruppe I: Fanger under sergenter: 8 schweizerfrancs.

Gruppe II: Sergenter og andre underofficerer eller dermed ligestillede fanger: 12 schweizerfrancs.

Gruppe III: Officerer af lavere grad end major eller dermed ligestillede fanger: 50 schweizerfrancs.

Gruppe IV: Majorer, oberstløjtnanter, oberster eller dermed ligestillede fanger: 60 schweizerfrancs.

Gruppe V: Generaler eller dermed ligestillede krigsfanger: 75 schweizerfrancs.

De interesserede stridende parter kan dog ved særlig overenskomst ændre størrelsen af de lønforskud, der tilkommer fanger indenfor førnævnte grupper.

Såfremt de i stk. 1 angivne beløb ville være urimelig høje i sammenligning med det sold, der udbetales tilbageholdelsesmagts væbnede styrker, eller ligegyldigt af hvilken grund ville sætte tilbageholdelsesmagten i alvorlig forlegenhed, er tilbageholdelsesmagten fremdeles i afventen af en særlig overenskomst med den magt, under hvilken fangerne henhører, om ændring af de ovenfor angivne beløb:

- a) forpligtet til fortsat at godskrive fangernes konti med de i stykke 1. angivne beløb;
- b) berettiget til midlertidigt at begrænse det beløb, der af disse lønforskud udbetales krigsfanger til eget brug, til en rimelig sum, som dog for så vidt angår gruppe I aldrig må være lavere end det beløb, tilbageholdelsesmagten yder medlemmerne af dens egne væbnede styrker.

Grundene til enhver begrænsning skal ufortøvet meddeles beskyttelsesmagten.

ARTIKEL 61

Tilbageholdelsesmagten er forpligtet til at supplere krigsfangernes løn med beløb, som den magt, under hvilken fangerne henhører, måtte sende disse. Dette gælder dog kun under forudsætning af, at de beløb, der skal udbetales, er de samme for alle fanger indenfor samme gruppe, at de ydes alle under den nævnte magt henhørende fanger indenfor gruppen, og at de snarest indføres på de enkelte fangers konti i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 64. Sådanne tillæg til lønnen fritager ikke tilbageholdelsesmagten for nogen af nærværende konvention følgende forpligtelse.

ARTIKEL 62

Tilbageholdelsesmyndighederne er forpligtet til at aflønne krigsfanger efter en rimelig løntarif. Tariffen fastsættes af de nævnte myndigheder, men må på intet tidspunkt være lavere end 1/4 schweizerfranc for en fuld arbejdsdag. Tilbageholdelsesmagten er forpligtet til ved beskyttelsesmagtens mellemkomst at underrette krigsfangerne samt den magt, under hvilken de henhører, om, hvilken daglønstarif den har fastsat.

Tilbageholdelsesmyndighederne er ligeledes forpligtet til at udbetale arbejds løn til krigsfanger, der har til fast opgave at udføre særlige opgaver eller helt eller delvist kvalificeret arbejde i forbindelse med administration, indretning eller vedligeholdelse af lejre. Det samme gælder fanger, der er beordret til at løse gejstlige eller sanitære opgaver til fordel for deres kammerater.

Fangerepræsentantens, hans eventuelle rådgiveres og hans medhjælperes arbejds løn afholdes af det fond, der fremkommer ved kantinens overskud. Størrelsen af denne arbejds løn skal fastsættes af fangerepræsentanten og godkendes af lejrkommandanten. Såfremt et sådant fond ikke forefindes, er tilbageholdelsesmyndighederne forpligtet til at betale disse fanger efter en rimelig arbejds lønstarif.

ARTIKEL 63

Der skal gives krigsfanger tilladelse til at modtage penge, der overføres til dem enkeltvis eller kollektivt.

Enhver krigsfange skal kunne trække på den for ham i henhold til den følgende artikel oprettede konto indenfor de grænser, der fastsættes af tilbageholdelsesmagten, som skal foretage de udbetalinger, der ønskes. Med forbehold af finansielle eller monetære restriktioner, som tilbageholdelsesmagten tillægger afgørende betydning, er krigsfanger ligeledes berettiget til at lade penge udbetale i udlandet. I så tilfælde kommer udbetalinger til personer, der er afhængige af krigsfangerne, i første række.

I alle tilfælde kan fanger med samtykke fra den magt, under hvilken de henhører, lade penge udbetale i deres eget land som følger: Tilbageholdelsesmagten sender gennem beskyttelsesmagten nævnte magt en meddelelse indeholdende alle fornødne nærmere oplysninger vedrørende krigsfangerne, de begunstigede og størrelsen af de pengebeløb, der skal udbetales, angivet i tilbageholdelsesmagtens møntsort. Den nævnte meddelelse underskrives af fangerne og paraferes af lejrkommandanten. Tilbageholdelsesmagten debiterer fangernes konti med et tilsvarende beløb; de således debiterede summer, godskrives af tilbageholdelsesmagten den magt, under hvilken fangerne henhører.

Ved anvendelsen af foranstående bestemmelser vil tilbageholdelsesmagten med fordel kunne rådføre sig med reglementsudkastet i tillæg V til nærværende konvention.

ARTIKEL 64

Tilbageholdelsesmagten er forpligtet til for hver enkelt krigsfange at føre en konto, der i det mindste skal udvise

- 1) beløb, krigsfangen har til gode, eller som han har modtaget som forskud på løn, som arbejds løn eller fra en hvilken som helst anden kilde; pengebeløb frataget ham i tilbageholdelsesmagtens møntsort, beløb, der er frataget ham og på hans begæring konverteret til den nævnte magts møntsort;

2) udbetalinger til fangen i kontante beløb eller under enhver anden lignende form; udbetalinger foretaget på hans vegne og efter hans begæring; beløb overført i medfør af artikel 63, stykke 3.

ARTIKEL 65

Enhver postering på en krigsfanges konto skal forsynes med underskrift eller forbogstaver af ham eller af fangerepræsentanten på hans vegne.

Der skal til enhver tid ydes krigsfanger rimelige lettelser med henblik på deres adgang til at efterse og erholde udskrift af deres konti, hvilke ligeledes kan kontrolleres af beskyttelsesmagternes repræsentanter, når disse besøger lejren.

Når krigsfanger overføres fra en lejr til en anden, følges de af deres personlige konti. I tilfælde af overførelse fra en tilbageholdelsesmagt til en anden følges fangerne af de dem tilhørende pengebeløb, som ikke foreligger i tilbageholdelsesmagtens møntsort. Der skal udleveres dem attester vedrørende andre pengebeløb, som er godskrevet deres konti.

De interesserede stridende parter kan træffe aftale om med faste mellemrum gennem beskyttelsesmagten at underrette hinanden om størrelsen af de på krigsfangernes konti indestående beløb.

ARTIKEL 66

Ved fangenskabets ophør i form af krigsfangens løsladelse eller hjemsendelse er tilbageholdelsesmagten forpligtet til at udlevere ham en erklæring underskrevet af de dertil beføjede embedsmand i nævnte land og udvisende den ham da tilkommende creditsaldo. Tilbageholdelsesmagten skal ligeledes gennem beskyttelsesmagten sende krigsfangens regering fortegnelser, indeholdende alle herhenhørende nærmere oplysninger om alle krigsfanger, hvis fangenskab er ophørt ved hjemsendelse, løsladelse, flugt, dødsfald eller på anden måde og udvisende størrelsen af deres creditsaldi. Sådanne fortegnelser skal på hvert ark bekræftes af en dertil beføjede repræsentant for tilbageholdelsesmagten.

Enhver af ovenstående bestemmelser kan ændres efter fælles overenskomst mellem 2 stridende parter.

Den magt, under hvilken krigsfangen henhører, er forpligtet til ved fangenskabets ophør at regulere enhver ham hos tilbageholdelsesmagten tilkommende creditsaldo.

ARTIKEL 67

Forskid på løn, der er udbetalt krigsfangerne i overensstemmelse med artikel 60, er at anse som ydet på den magts vegne, under hvilken fangerne henhører. Sådanne lønforskud såvel som alle udbetalinger foretaget af den nævnte magt i henhold til artikel 63, stykke 3, samt artikel 68 skal gøres til genstand for overenskomster mellem de interesserede magter ved fjendtlighedernes ophør.

ARTIKEL 68

Ethvert krav fra en fanges side på skadesløsholdelse i anledning af tilskadekomst eller anden invaliditet opstået som følge af arbejde, skal gennem beskyttelsesmagten henvises til den magt, under hvilken han henhører. I overensstemmelse med artikel 54 skal tilbageholdelsesmagten i alle tilfælde forsyne vedkommende krigsfange med en erklæring, der udviser beskadigelsens eller invaliditetens art, de omstændigheder, hvorunder den er opstået, og nærmere oplysninger om læge- eller hospitalsbehandling, der er ydet i denne

anledning. Denne erklæring skal underskrives af en af tilbageholdelsesmagtens ansvarlige embedsmænd og de lægelige oplysninger bekræftes af en læge.

Ethvert krav fra en krigsfanges side på skadesløsholdelse for tab af personlige ejendele, pengebeløb eller værdigenstande, der er beslaglagt af tilbageholdelsesmagten i medfør af artikel 18, og som ikke er til stede ved hans hjemsendelse, eller for tab, angiveligt foranlediget ved fejl fra tilbageholdelsesmagtens eller en af dennes repræsentanters side, skal ligeledes henvises til den magt, under hvilken han henhører. Alle sådanne personlige ejendele, for hvilke krigsfangerne har brug under fangenskabet, skal dog fornyes på tilbageholdelsesmagtens bekostning. Tilbageholdelsesmagten skal i alle tilfælde forsyne krigsfangeren med en af en ansvarlig embedsmand underskrevet erklæring, indeholdende samtlige foreliggende oplysninger om grundene til, at sådanne ejendele, pengebeløb eller værdigenstande ikke er tilbagegivet ham. Genpart af denne erklæring skal gennem det i artikel 123 omhandlede Centralkontor for Krigsfanger fremsendes til den magt, under hvilken han henhører.

AFSNIT V

Krigsfangers forbindelse med omverdenen

ARTIKEL 69

Umiddelbart efter at krigsfangerne er faldet i tilbageholdelsesmagtens hænder, skal denne stat gennem beskyttelsesmagten underrette dem og de magter, under hvilke de henhører, om, hvilke forholdsregler der er taget til gennemførelse af bestemmelserne i nærværende afsnit. Den er ligeledes forpligtet til at underrette de interesserede parter om alle senere ændringer i sådanne foranstaltninger.

ARTIKEL 70

Der skal åbnes mulighed for, at enhver krigsfange umiddelbart efter sin tilfangetagelse eller højst 1 uge efter sin ankomst til en lejr, selv om dette er en gennemgangslejr, og ligeledes i tilfælde af sygdom eller overførelse til et hospital eller en anden lejr direkte kan sende sin familie samt det i artikel 123 omhandlede Centralkontor for krigsfanger et kort, om muligt svarende til det i nærværende konvention vedføjede udkast, hvori han kan underrette sine slægtninge om sin tilfangetagelse, adresse og helbredstilstand. De nævnte kort skal fremsendes snarest muligt og må ikke på nogen måde forsinkes.

ARTIKEL 71

Der skal gives krigsfanger tilladelse til at afsende og modtage breve og brevkort. Såfremt tilbageholdelsesmagten skønner det nødvendigt at begrænse det antal breve og brevkort, der må afsendes af hver krigsfange, kan antallet ikke sættes lavere end 2 breve og 4 brevkort om måneden, heri ikke indregnet de i artikel 70 omhandlede tilfangetagelseskort. Disse breve og brevkort skal så nøje som muligt svare til de udkast, der er vedføjede nærværende konvention. Yderligere begrænsninger kan kun indføres, såfremt tilbageholdelsesmagten er overbevist om, at dette ville være i vedkommende krigsfanges interesse, idet tilbageholdelsesmagten ikke ser sig i stand til at skaffe tilstrækkelig mange kvalificerede sprogkyndige til bestridelsen af den fornødne censur. Dersom det viser sig

nødvendigt at indskrænke korrespondance til krigsfanger, kan dette kun påbydes af den magt, under hvilken fangerne henhører, eventuelt efter begæring af tilbageholdelsesmagten. Sådanne breve og brevkort skal fremsendes på den hurtigste måde, der står til tilbageholdelsesmagtens rådighed; de må ikke forsinkes eller tilbageholdes af disciplinære grunde.

Krigsfanger, der gennem lang tid ikke har hørt fra deres pårørende eller ikke har mulighed for ad de normale veje at afsende eller modtage meddelelser fra disse, samt fanger, der befinder sig i betydelig afstand fra deres hjem, skal kunne afsende telegrammer, således at taksterne modregnes i krigsfangernes konti hos tilbageholdelsesmagten eller betales i den til deres rådighed stående valuta. Denne bestemmelse kommer dem ligeledes til gode i hastende tilfælde.

Krigsfangers korrespondance skal som almindelig regel føres på deres eget sprog. De stridende parter kan tillade brevveksling på andre sprog.

Sække, der indeholder krigsfangepost, skal være omhyggeligt forseglet, forsynet med mærkesedler, der tydeligt angiver indholdet, og adresseret til bestemmelsesstedets postkontorer.

ARTIKEL 72

Der skal meddeles krigsfanger tilladelse til pr. post eller på enhver anden måde at modtage individuelle eller kollektive forsendelser, i særdeleshed forsendelser indeholdende levnedsmidler, klæder, medicinalvarer samt genstande, som dækker deres behov i henseende til religionsudøvelse, studier eller fritidsbeskæftigelse, herunder bøger, genstande, der tjener til opbyggelse, videnskabeligt materiale, skriftlige eksamensopgaver, musikinstrumenter, sportsudstyr og materiale, som gør det muligt for krigsfanger at fortsætte deres studier eller deres kulturelle virksomhed.

Sådanne forsendelser fritager på ingen måde tilbageholdelsesmagten for de den i medfør af nærværende konvention påhvilende forpligtelser.

Forsendelserne kan kun begrænses, såfremt forslag herom i fangernes egen interesse fremsættes af beskyttelsesmagten eller, hvor der foreligger et ekstraordinært pres på samfærdselsmidler eller forbindelseslinjer, af Den Internationale Røde Kors Komite eller ethvert andet til bistand for fangerne virkende organ, i dette sidste tilfælde dog kun for så vidt angår disse organers egne forsendelser.

Betingelserne for fremsendelse af individuelle pakker og kollektive forsendelser skal om fornødent gøres til genstand for særlige overenskomster mellem de interesserede magter, som i intet tilfælde må forsinke modtagelse af hjælpeforsendelser. Pakker med beklædningsgenstande eller levnedsmidler må ikke indeholde bøger. Forsyninger bestående af medicinalvarer skal som regel forsendes i kollektive pakker.

ARTIKEL 73

I mangel af særlige overenskomster mellem de interesserede magter angående betingelserne for modtagelse og fordeling af kollektive hjælpeforsendelser skal det nærværende konvention vedføjede reglement om kollektive forsendelser bringes til anvendelse.

De ovenfor omtalte særlige overenskomster kan i intet tilfælde medføre indskrænkninger i fangerepræsentanternes ret til at overtage kollektive hjælpeforsendelser, der er bestemt

for krigsfanger, eller deres ret til at fordele disse og til at råde over dem i fangernes interesse.

Sådanne overenskomster må ej heller indskrænke den ret, der tilkommer repræsentanter for beskyttelsesmagten, Den Internationale Røde Kors komite eller ethvert andet organ, der yder krigsfanger bistand, og som er ansvarligt for transport af kollektive forsendelser, til at overvåge disses fordeling blandt modtagerne.

ARTIKEL 74

Alle hjælpeforsendelser, der er bestemt for krigsfanger, er fritaget for import-, told- og andre afgifter.

Korrespondance, hjælpeforsendelser og pengeoverførelser, der er bestemt for krigsfanger eller af fanger er afsendt med posten, være sig direkte eller gennem det i artikel 122 omhandlede oplysningskontor og det i artikel 123 omhandlede Centralkontor for Krigsfanger, er fritaget for alle postafgifter såvel i oprindelses- og bestemmelseslandet som i gennemgangslandene.

Dersom hjælpeforsendelser, der er bestemt for krigsfanger, ikke kan fremsendes gennem postvæsenet på grund af deres vægt eller af anden årsag, skal omkostningerne ved befording i alle områder, der kontrolleres af tilbageholdelsesmagten, afholdes af denne. De andre magter, der har tiltrådt konventionen, skal afholde transportomkostningerne indenfor deres respektive områder.

I mangel af særlige overenskomster mellem de interesserede parter skal de omkostninger i forbindelse med sådanne forsendelsers befording, der ikke er fritaget for afgift i medfør af ovenstående, afholdes af afsenderne.

De Høje Kontraherende Parter skal bestræbe sig for så vidt muligt at nedsætte taksterne for telegrammer, der afsendes af eller til krigsfanger.

ARTIKEL 75

Skulle krigsoperationer forhindre de interesserede magter i at overholde deres forpligtelser med hensyn til sikring af befordingen af de i artiklerne 70, 71, 72 og 77 nævnte forsendelser, kan de interesserede beskyttelsesmagter, Den Internationale Røde Kors Komite eller ethvert andet af de stridende parter behørigt godkendt organisation påtage sig at sikre en hensigtsmæssig befording af sådanne forsendelser (jernbanevogne, motorkøretøjer, skibe eller flyvemaskiner osv.). I dette øjemed skal De Høje Kontraherende Parter bestræbe sig for at tilvejebringe sådanne transportmidler samt for at muliggøre disses benyttelse, navnlig ved i fornødent omfang at give frit lejde.

Sådanne transportmidler kan også benyttes til befording af:

- a) breve, lister og beretninger, der udveksles mellem det i artikel 123 nævnte Centraloplysningskontor og de i artikel 122 nævnte nationale kontorer;
- b) breve og beretninger vedrørende krigsfanger, der af beskyttelsesmagterne, Den Internationale Røde Kors Komite eller ethvert andet til bistand for fangerne virkende organ udveksles med egne delegerede eller stridende parter.

Disse bestemmelser begrænser på ingen måde en stridende parts ret til hvis den foretrækker det, at tilvejebringe andre transportmidler eller til at give sådanne befordringsmidler frit lejde efter fælles overenskomst.

I mangel af særlige overenskomster skal udgifter foranlediget ved benyttelse af sådanne transportmidler fordeles forholdsmæssigt mellem sådanne stridende parter, hvis statsborgere drager fordel heraf.

ARTIKEL 76

Censurering af breve bestemt for eller afsendt af krigsfanger skal foretages så hurtigt som muligt. Breve må kun censureres af afsender- og modtagerstaten og kun en gang af hver af disse.

Undersøgelse af forsendelser bestemt for krigsfanger må ikke foregå under sådanne forhold, at de deri indeholdte varer udsættes for forringelse; medmindre det drejer sig om skriftligt eller trykt materiale, skal undersøgelsen finde sted i adressatens eller en af ham udpeget medfanges nærværelse. Udlevering af individuelle eller kollektive forsendelser til krigsfanger må ikke forsinkes under påskud af censurvanskeligheder.

Forbud mod brevveksling, der af militære eller politiske grunde udstedes af de stridende parter, må kun være midlertidige og skal være så kortvarige som muligt.

ARTIKEL 77

Videresendelse gennem beskyttelsesmagten eller det i artikel 123 om- handlede Centralkontor for Krigsfanger af akter, papirer eller dokumenter bestemt for eller afsendt af krigsfanger, navnlig fuldmagter og testamenter, skal på enhver måde lettes af tilbageholdelsesmagterne.

Disse skal i alle tilfælde lette krigsfanger udarbejdelsen og udfærdigelsen af sådanne dokumenter; i særdeleshed skal de tillade dem at rådføre sig med en sagfører samt tage de fornødne forholdsregler til legalisering af underskriften.

AFSNIT VI

Krigsfangers forbindelse med myndighederne

KAPITEL I

Krigsfangers klager angående vilkårene under fangeskabet

ARTIKEL 78

Krigsfanger har ret til at meddele de militære myndigheder, i hvis magt de befinder sig, deres ønsker med hensyn til de vilkår, som de er undergivet under fangeskabet.

De har ligeledes en ubegrænset ret til, være sig gennem deres fangerepræsentant eller, såfremt de anser det for nødvendigt, direkte at rette henvendelse til beskyttelsesmagternes repræsentanter for at henlede disses opmærksomhed på ethvert punkt med hensyn til vilkårene under fangenskab, angående hvilket de har klager at fremføre.

Disse ønsker og klager kan ikke begrænses eller betragtes som en del af det i artikel 71 nævnte antal breve. De skal omgående videresendes. Selvom de befindes at være ubegrundede, kan de ikke give anledning til nogen som helst afstraffelse.

Fangerepræsentanter er berettiget til at sende beskyttelsesmagternes repræsentanter periodiske beretninger om tilstanden i lejrene og krigsfangernes behov.

KAPITEL II

Krigsfangerepræsentanter

ARTIKEL 79

På ethvert sted, hvor der befinder sig krigsfanger, dog ikke, hvor der opholder sig officerer, skal fangerne frit ved hemmelig afstemning hver 6. måned og ligeledes i tilfælde af ledige poster vælge fangerepræsentanter, der skal have til opgave at repræsentere dem overfor de militære myndigheder, beskyttelsesmagterne, Den Internationale Røde Kors Komite og enhver anden organisation, som bistår dem. Fangerepræsentanter kan genvælges.

I lejre for officerer og dermed ligestillede personer og i blandede lejre skal den højeste officer blandt krigsfangerne anerkendes som lejrens fangerepræsentant. I officerslejre skal han bistås af en eller flere rådgivere, valgt af officererne; i blandede lejre skal hans medhjælpere selv være og vælges af krigsfanger, som ikke er officerer.

Krigsfanger af officersrang af samme nationalitet skal anbringes i arbejdslejre for krigsfanger, hvor de skal have til opgave at udføre de hverv i forbindelse med lejradministrationen, for hvilke krigsfangerne er ansvarlige. Sådanne officerer kan ifølge nærværende artikels stykke 1 vælges til repræsentanter for fangerne. I så tilfælde vælges repræsentanternes medhjælpere blandt de krigsfanger, som ikke er officerer.

Enhver valgt repræsentant skal godkendes af tilbageholdelsesmagten, forinden han er berettiget til at overtage sine hverv. Når tilbageholdelsesmagten afslår at godkende en krigsfange, der er valgt af sine medfanger, skal den underrette beskyttelsesmagten om grunden til afslaget.

I alle tilfælde skal fangernes repræsentant være af samme nationalitet, tale samme sprog og tilhøre samme kulturelle gruppe som de krigsfanger, han repræsenterer. Krigsfanger, der fordeler sig i forskellige afdelinger af en lejr i overensstemmelse med statsborgerforhold, sprog og kulturel baggrund, skal for hver afdelings vedkommende være repræsenteret ved deres egen fangerepræsentant som bestemt i de foregående stykker.

ARTIKEL 80

Fangerepræsentanter skal fremme krigsfangernes legemlige, åndelige og intellektuelle vel.

I tilfælde, hvor fangerne beslutter indbyrdes at indføre en ordning vedrørende gensidig bistand, falder en sådan organisation i særdeleshed inden for fangerepræsentantens arbejdsområde udover de særlige opgaver, der pålægges ham i henhold til andre bestemmelser i nærværende konvention.

Fangerepræsentanter kan ikke blot på grund af deres stilling drages til ansvar for nogen som helst overtrædelse, der begås af krigsfanger.

ARTIKEL 81

Det må ikke pålægges fangerepræsentanter at udføre nogen form for arbejde, såfremt udførelsen af deres opgaver derved gøres vanskeligere.

Fangerepræsentanter kan blandt fangerne udnævne sådanne medhjælpere, som de behøver. Der skal ydes dem alle materielle lettelser i forbindelse med en sådan begrænset bevægelsesfrihed, som er nødvendig til udførelsen af deres hverv (tilsyn med arbejdsafdelinger, modtagelse af forsyninger osv.).

Der skal gives fangerepræsentanter tilladelse til at besøge områder, hvor krigsfanger tilbageholdes, og enhver krigsfange skal frit kunne rådføre sig med sin fangerepræsentant.

Der skal ligeledes tilstås fangerepræsentanterne alle lettelser med hensyn til post- og telegrafforbindelsen med tilbageholdelsesmyndighederne, beskyttelsesmagterne, Den Internationale Røde Kors Komite og deres delegerede, de blandede sanitetsudvalg samt de organer, der yder krigsfanger bistand. Arbejdsafdelinger nyder de samme lettelser med hensyn til forbindelsen med hovedlejrens fangerepræsentanter. Sådan forbindelse må ikke indskrænkes og ej heller betragtes som udgørende en del af den i artikel 71 nævnte kvota.

Der skal gives fangerepræsentanter, som overføres, et rimeligt tidsrum til at gøre deres efterfølgere bekendt med løbende sager.

I tilfælde af afskedigelse skal grundene hertil meddeles til beskyttelsesmagten.

KAPITEL III

Straffe- og disciplinære sanktioner

I. almindelige bestemmelser

ARTIKEL 82

En krigsfange er underkastet de for tilbageholdelsesmagtens væbnede styrker gældende love, anordninger og bekendtgørelser. Tilbageholdelsesmagten er berettiget til at tage retlige eller disciplinære forholdsregler med hensyn til enhver overtrædelse, der begås af en krigsfange i strid med sådanne love, anordninger og bekendtgørelser. Det skal dog ikke være tilladt at gennemføre forfølgning eller anvende straf, der strider mod nærværende kapitels bestemmelser.

Såfremt nogen af tilbageholdelsesmagten gennemført lov, anordning eller bekendtgørelse betegner visse handlinger som strafbare, når de begås af en krigsfange, medens de samme handlinger ikke er strafbare, når de begås af et medlem af tilbageholdelsesmagtens væbnede styrker, kan sådanne handlinger kun medføre disciplinærstraffe.

ARTIKEL 83

Tilbageholdelsesmagten skal sikre, at de kompetente myndigheder udviser den højeste grad af lemfældighed ved afgørelsen af, om en overtrædelse skal straffes disciplinært eller efter straffelovsbestemmelser, og at de, hvor det overhovedet er muligt, anvender disciplinære forholdsregler fremfor retsforfølgning.

ARTIKEL 84

En krigsfange kan alene stilles for en militær domstol, medmindre allerede bestående love i tilbageholdelseslandet udtrykkeligt tillægger de civile domstole domsmyndighed over et medlem af tilbageholdelsesmagtens væbnede styrker med hensyn til den særlige forseelse, for hvilken krigsfangen tiltales.

En krigsfange kan under ingen omstændigheder stilles for nogen domstol, som ikke frembyder de almindeligt anerkendte nødvendige garantier for uafhængighed og upartiskhed; herunder falder navnlig domstole, der ikke yder tiltalte de i artikel 105 omhandlede rettigheder og midler til forsvar.

ARTIKEL 85

Krigsfanger, mod hvem der i henhold til tilbageholdelsesmagtens love rettes forfølgning i anledning af handlinger begået før tilfangetagelsen, skal, selvom de dømmes, fortsat nyde godt af nærværende konventions bestemmelser.

ARTIKEL 86

Ingen krigsfange kan straffes mere end en gang for samme handling eller på grundlag af samme anklage.

ARTIKEL 87

Tilbageholdelsesmagtens militære myndigheder og domstole kan ikke idømme krigsfanger andre straffe end sådanne, der hjemles med hensyn til medlemmer af nævnte magts væbnede styrker, som har begået de samme handlinger.

Tilbageholdelsesmagtens domstole eller myndigheder bør ved straffens fastsættelse i videst mulig udstrækning tage i betragtning, at tiltalte ikke er statsborger i tilbageholdelsesstaten og derfor ikke bundet af nogen troskabspligt, og at han befinder sig i dens magt som følge af forhold, der ikke beror på hans vilje. De nævnte domstole og myndigheder skal frit kunne nedsætte den straf, der er foreskrevet for den overtrædelse, for hvilken krigsfangen er tiltalt, og er derfor ikke forpligtet til at overholde den foreskrevne minimumsstraf.

Kollektiv straf for individuelle handlinger, legemlige afstraffelser, indespærring i rum uden dagslys og i det hele enhver form for tortur eller grusomhed er forbudt.

Tilbageholdelsesmagten kan ikke berøve nogen krigsfange dennes rang eller forhindre, at vedkommende bærer sine distinktioner.

ARTIKEL 88

Officerer, underofficerer og menige, der som krigsfanger afsoner en disciplinærstraf eller en straf fastsat ved dom, kan ikke undergives strengere behandling end den, der finder anvendelse overfor personer af tilsvarende rang tilhørende tilbageholdelsesmagtens væbnede styrker, som er ifaldet samme straf.

En kvindelig krigsfange kan ikke idømmes strengere straf eller under strafafsoning behandles strengere end et kvindeligt medlem af tilbageholdelsesmagtens væbnede styrker, der straffes for en tilsvarende overtrædelse.

I intet tilfælde kan en kvindelig krigsfange idømmes strengere straf eller under strafafsoning behandles strengere end et mandligt medlem af tilbageholdelsesmagtens væbnede styrker, der straffes for en tilsvarende overtrædelse.

Krigsfanger, der har afsonet disciplinærstraffe eller straffe fastsat ved dom, må ikke behandles anderledes end andre krigsfanger.

II. Disciplinærsanktioner

ARTIKEL 89

Følgende disciplinærstraffe kan bringes i anvendelse overfor internerede:

- 1) Bøder, som ikke må overstige 50 pct. af det lønforskud og den arbejds løn, som krigsfangen i henhold til bestemmelserne i artiklerne 60 og 62 ellers ville modtage for et tidsrum af ikke over 30 dage.
- 2) Bortfald af begunstigelser, som er indrømmet udover den i nærværende konvention foreskrevne behandling.
- 3) Pligtarbejde, der ikke overstiger 2 timer om dagen.
- 4) Indespærring.

Den under 3) omhandlede straf må ikke finde anvendelse på officerer. Disciplinærstraffe må i intet tilfælde være umenneskelige, brutale eller farlige for krigsfangens helbred.

ARTIKEL 90

Den enkelte strafs længde må i intet tilfælde overstige 30 dage. Varetægtsarrest forud for pådømmelsen af en disciplinærforseelse skal fradrages i den en krigsfange idømte straf. Det ovennævnte maximum på 30 dage må ikke overskrides, selv ikke når krigsfangen har pådraget sig ansvar for flere overtrædelser på det tidspunkt, da han idømmes straf, hvad enten sådanne overtrædelser står i indbyrdes sammenhæng eller ej.

Der må ikke forløbe mere end en måned mellem afgørelsen vedrørende disciplinærstraffen og straffens fuldbyrdelse.

Når en krigsfange på ny ifalder disciplinærstraf, skal der, såfremt straffetiden i noget af tilfældene andrager 10 dage eller mere, hengå mindst 3 dage mellem fuldbyrdelsen af to af straffene.

ARTIKEL 91

En krigsfanges flugt anses for fuldendt, når:

- 1) han har sluttet sig til den magts væbnede styrker, hvorunder han hører, eller en allieret magts væbnede styrker,
- 2) han har forladt et territorium, der kontrolleres af tilbageholdelsesmagten eller af en med denne allieret magt,
- 3) han på tilbageholdelsesmagtens territorialfarvand har sluttet sig til et skib, der fører den magts flag, hvorunder han hører, eller en allieret magts flag, under forudsætning af, at det nævnte skib ikke står under tilbageholdelsesmagtens kontrol.

Krigsfanger, som i nærværende artikels forstand har fuldendt deres flugt og som på ny tages til fange kan ikke idømmes straf i anledning af deres tidligere flugt.

ARTIKEL 92

En krigsfange, som forsøger at flygte, og som på ny tages til fange, forinden han har fuldendt sin flugt, jævnfør artikel 91, skal selv i gentagelsestilfælde kun være hjemfalden til disciplinærstraf herfor.

En krigsfange, som på ny tages til fange, skal ufortøvet overgives til den kompetente militære myndighed.

Uanset reglen i artikel 88, stykke 4, kan krigsfanger, som er straffet som følge af et mislykket flugtforsøg, underkastes særligt opsyn. Det er dog en forudsætning herfor, at dette opsyn ikke påvirker deres helbredstilstand, at det udøves i en krigsfangelejr, samt at det ikke medfører, at nogle af de garantier, der er indrømmet ved nærværende konvention, bortfalder.

ARTIKEL 93

Flugt eller forsøg på flugt skal selv i gentagelsestilfælde ikke betragtes som en skærpende omstændighed, ifald der rejses tiltale mod en interneret for overtrædelser, begået under flugten.

I overensstemmelse med den i artikel 83 fastslåede grundsætning kan overtrædelser, der begås af krigsfanger med det ene formål at lette deres flugt, og som ikke indebærer anvendelse af vold mod liv eller legeme, men for eksempel krænkelse af offentlig ejendom, tyveri uden berigelseshensigt, udfærdigelse og anvendelse af falske papirer, benyttelse af civilt tøj, kun begrunde disciplinærstraf.

Krigsfanger, som medvirker ved flugt eller forsøg på flugt, kan kun idømmes disciplinærstraf herfor.

ARTIKEL 94

Såfremt en flygtet krigsfange på ny tages til fange, skal den magt, hvorunder han hører, underrettes herom på den i artikel 122 bestemte måde, forudsat at der er givet meddelelse om hans flugt.

ARTIKEL 95

En krigsfange, som tiltales for en disciplinær forseelse, kan ikke indespærres, forinden afgørelsen træffes, medmindre et medlem af tilbageholdelsesmagtens væbnede styrker ville blive indespærret, såfremt han var tiltalt for en tilsvarende overtrædelse, eller medmindre det er af afgørende betydning af hensyn til orden og disciplin i lejren.

Varetægtsarrest i forbindelse med disciplinærforseelser skal i ethvert tilfælde begrænses til det strengt nødvendige og må ikke overstige 14 dage.

Bestemmelserne i artiklerne 97 og 98 i nærværende kapitel finder anvendelse på krigsfanger, som er undergivet varetægtsarrest i anledning af disciplinærforseelser.

ARTIKEL 96

Handlinger, der udgør brud på disciplinen, skal øjeblikkelig undersøges.

Med forbehold af domstoles og højere myndigheders kompetence må disciplinærstraf kun idømmes af en officer, der i sin egenskab af lejrkommandant har disciplinær myndighed, eller af en ansvarlig officer, der træder i stedet for ham, eller til hvem han har delegeret sin disciplinære myndighed.

I intet tilfælde kan sådan myndighed delegeres en krigsfange eller udøves af en krigsfange.

Forinden idømmelse af disciplinærstraf skal der meddeles den tiltalte nøjagtige oplysninger vedrørende de forhold, for hvilke han er tiltalt, samt gives ham lejlighed til at redegøre for sin adfærd og forsvare sig. Det skal i særdeleshed tillades han at indkalde vidner samt om nødvendigt at benytte sig af en egnet tolks bistand. Afgørelsen skal meddeles den tiltalte krigsfange og fangerepræsentanten.

Lejrkommandanten skal føre en protokol over disciplinærstraffe, som skal være tilgængelig for beskyttelsesmagtens repræsentanter.

ARTIKEL 97

Krigsfanger må i intet tilfælde overføres til straffeanstalter (fængsler, forbedringshuse, tugthuse osv.) for der at afsone disciplinærstraf.

Alle rum, i hvilke disciplinærstraffe afsones, skal opfylde de i artikel 25 foreskrevne hygiejniske krav. En krigsfange, der afsoner straf, skal sættes i stand til at holde sig ren, jævnfør artikel 29.

Officerer og dermed ligestillede personer må ikke anbringes i samme kvarterer som underofficerer og menige.

Kvindelige krigsfanger, der afsoner en disciplinærstraf, skal anbringes adskilt fra mandlige krigsfanger og skal stå under umiddelbart opsyn af kvinder.

ARTIKEL 98

En krigsfange, der underkastes forvaring som disciplinærstraf, skal fortsat nyde de ved nærværende konventions bestemmelser hjemlede fordele, medmindre disse bestemmelser efter deres natur ikke kan anvendes på grund af forvaringen. I intet tilfælde må han berøves de ved artiklerne 78 og 126 hjemlede fordele.

Hvor en krigsfange idømmes disciplinærstraf, kan de forrettigheder, der er knyttet til hans rang, ikke berøves ham.

Der skal gives krigsfanger, som afsoner disciplinærstraf, lejlighed til at tage motion samt til at opholde sig i fri luft mindst to timer daglig.

Såfremt de udtaler ønske derom, skal der gives dem lejlighed til at fremstille sig ved de daglige lægebesøg. Der skal ydes dem den behandling, deres helbredstilstand kræver, og de skal om nødvendigt overføres til lejrens sygeafdeling eller til et hospital.

Der skal meddeles dem tilladelse til at læse og skrive og ligeledes til at sende og modtage breve. Derimod kan pakker og pengeoverførelser tilbageholdes, indtil straffen er udstået; sådanne forsendelser skal i det mellemliggende tidsrum betros fangerepræsentanten, der skal overgive sygeafdelingen de fordærvelige varer, som indeholdes i pakkerne.

III. Retsskridt

ARTIKEL 99

Ingen krigsfange kan stilles for en domstol eller dømmes for en handling, som ikke er forbudt efter tilbageholdelsesmagtens lovgivning eller folkerettens regler på gerningstiden.

Ingen moralsk eller fysisk tvang må udøves overfor en krigsfange i det øjemed at påvirke ham til at erkende sig skyldig i den handling, for hvilken han tiltales.

Ingen krigsfange kan domfældes uden at have haft lejlighed til at føre et forsvar og uden at have erholdt bistand fra en kvalificeret forsvarer.

ARTIKEL 100

Krigsfanger og beskyttelsesmagterne skal snarest muligt underrettes om, hvilke overtrædelser der ifølge tilbageholdelsesmagtens lovgivning kan straffes med døden.

Der må ikke senere indføres dødsstraf for andre overtrædelser uden den magts samtykke, under hvilken krigsfangerne hører.

Der kan ikke afsiges dødsdom over en krigsfange, med mindre rettens opmærksomhed i overensstemmelse med artikel 87, stykke 2 udtrykkeligt er blevet henledt på, at tiltalte ikke er statsborger i tilbageholdelseslandet og derfor ikke er bundet af nogen troskabspligt overfor dette, og at han befinder sig i dens magt som følge af forhold, der ikke beror på hans vilje.

ARTIKEL 101

Såfremt der afsiges dødsdom over en krigsfange, kan dommen tidligst fuldbyrdes ved udløbet af et tidsrum af mindst 6 måneder fra det tidspunkt, på hvilket beskyttelsesmagten på en opgivet adresse modtog den i artikel 107 omhandlede detaljerede meddelelse.

ARTIKEL 102

En dom over en krigsfange er kun gyldig, såfremt den er afsagt af de samme domstole og efter samme procesmåde, som hvor det drejer sig om medlemmer af tilbageholdelsesmagtens væbnede styrker, og såfremt nærværende kapitels bestemmelser ydermere er iagttaget.

ARTIKEL 103

Retlig efterforskning vedrørende en krigsfange skal gennemføres så hurtigt forholdene tillader det og på en sådan måde, at retssagen finder sted snarest muligt. En krigsfange kan ikke anbringes i varetægtsarrest, medmindre et medlem af tilbageholdelsesmagts væbnede styrker ville blive undergivet sådan arrest, hvis han var tiltalt for en tilsvarende overtrædelse, eller hvis varetægtsarrest er af afgørende betydning af nationale sikkerhedsgrunde. Under ingen omstændigheder kan sådan forvaring overstige 3 måneder.

Den tid, der af en krigsfange tilbringes i varetægtsarrest, skal fradrages i enhver fængselsstraf, han idømmes, og skal tages i betragtning ved fastsættelse af straffen.

Bestemmelserne i artiklerne 97 og 98 i nærværende kapitel finder anvendelse på en krigsfange, der befinder sig i varetægtsarrest.

ARTIKEL 104

I alle tilfælde, hvor tilbageholdelsesmagten har besluttet at indlede retlige skridt mod en krigsfange, skal den snarest muligt og senest 3 uger før retssagens begyndelse underrette beskyttelsesmagten. De 3 uger løber fra den dato, på hvilken sådan meddelelse kom frem til beskyttelsesmagten på en adresse, som denne tidligere har opgivet overfor tilbageholdelsesmagten.

Den nævnte meddelelse skal indeholde følgende oplysninger:

- 1) Krigsfangens efternavn og fornavne, hans grad, militære tjenestenummer, fødselsdato og eventuelle stilling.
- 2) Internerings- eller forvaringsstedet.
- 3) Angivelse af de lovbestemmelser, der finder anvendelse.
- 4) Angivelse af den domstol, for hvilken sagen skal føres, såvel som af tid og sted for første retsmøde.

Samme meddelelse skal af tilbageholdelsesmagten tilstilles fangerepræsentanten. Såfremt der ikke i første retsmøde fremlægges bevis for, at den ovenfor omhandlede meddelelse er modtaget af beskyttelsesmagten, krigsfangen og vedkommende fangerepræsentant mindst 3 uger før første retsmøde, kan retssagen ikke finde sted og vil være at udsætte.

ARTIKEL 105

Krigsfangen har ret til at blive bistået af en medfange, til at blive forsvaret af en af ham selv valgt kvalificeret sagfører og til at indkalde vidner samt til, hvis han skønner det nødvendigt, at blive bistået af en dygtig tolk. Han skal i god tid før sagens begyndelse af tilbageholdelsesmagten underrettes om disse rettigheder.

Såfremt krigsfangen ikke vælger nogen forsvarer, skal en sådan beskikkes ham af beskyttelsesmagten. Der skal tilstås denne mindst en uge til at træffe sit valg. Tilbageholdelsesmagten skal på opfordring overgive beskyttelsesmagten en fortegnelse over personer, der er kvalificerede til at føre forsvaret. Såfremt krigsfangen eller beskyttelsesmagten undlader at vælge en forsvarer, er tilbageholdelsesmagten forpligtet til at tilvejebringe en dygtig sagfører til at føre forsvaret.

Der skal tilstås sagføreren, der fører forsvaret, et tidsrum af mindst 2 uger før første retsmøde, ligesom han skal nyde de lettelser, der er nødvendige til forsvarets tilrettelæggelse. Han er i særdeleshed berettiget til frit at besøge tiltalte og samtale med ham i enrum. Han er ligeledes berettiget til at rådføre sig med ethvert af forsvarets vidner, herunder krigsfanger. Han nyder disse lempelser indtil udløbet af den frist, indenfor hvilken han kan appellere eller søge genoptagelse.

Enkeltheder vedrørende det eller de forhold, for hvilke krigsfangen vil blive tiltalt, såvel som de dokumenter, der sædvanligvis overgives tiltalte i kraft af den for tilbageholdelsesmagtens væbnede styrker gældende lovgivning, skal i god tid før det første retsmøde tilstilles den tiltalte krigsfange på et sprog, som han forstår. Samme meddelelse skal under samme forhold tilgå den sagfører, der fører forsvaret for krigsfangen.

Beskyttelsesmagtens repræsentanter er berettiget til at overvære retssagen, medmindre denne i ekstraordinære tilfælde føres for lukkede døre af hensyn til statens sikkerhed. I så tilfælde skal tilbageholdelsesmagten underrette beskyttelsesmagten i overensstemmelse hermed.

ARTIKEL 106

Enhver krigsfange har på samme måde som medlemmer af tilbageholdelsesmagtens væbnede styrker ret til at begære appel eller genoptagelse vedrørende enhver dom, der er afsagt over ham, med henblik på at opnå en fornyet prøvelse af sagen. Han skal modtage alle oplysninger om sin ret til at søge appel eller genoptagelse og om den tidsfrist, indenfor hvilken han kan gøre dette.

ARTIKEL 107

Om enhver dom, der er afsagt over en krigsfange, skal beskyttelsesmagten øjeblikkeligt underrettes i form af en kortfattet meddelelse, som tillige skal angive, om han har ret til appel med henblik på dommens omstødelse eller sagens genoptagelse. Denne meddelelse skal ligeledes sendes til vedkommende fangerepræsentant samt til den tiltalte krigsfange på et sprog, han forstår, såfremt dommen ikke er afsagt i hans nærværelse. Tilbageholdelsesmagten skal ligeledes øjeblikkeligt underrette beskyttelsesmagten om krigsfangens beslutning med hensyn til at benytte sig af eller afstå fra denne ret til appel.

Hvis en krigsfange fremdeles er dømt uden adgang til appel, eller hvis en dom afsagt i første instans over en krigsfange er en dødsdom, skal tilbageholdelsesmagten snarest muligt rette en detaljeret henvendelse til beskyttelsesmagten, indeholdende:

- 1) Dommens nøjagtige ordlyd.
- 2) En kortfattet redegørelse for de stedfundne undersøgelser samt for retssagen med særlig vægt på de momenter, hvorpå tiltalen og forsvaret bygger.
- 3) Efter omstændighederne angivelse af det sted, hvor dommen skal afsones.

De under 1-3 omhandlede meddelelser skal sendes til beskyttelsesmagten under en adresse, der tidligere er meddelt tilbageholdelsesmagten.

ARTIKEL 108

Straffe, der er idømt krigsfanger, skal, når dommen kan fuldbyrdes, afsones i samme anstalter og under samme vilkår, som hvor det drejer sig om medlemmer af tilbageholdelsesmagtens væbnede styrker. Disse vilkår skal i alle tilfælde opfylde hygiejnens og menneskelighedens krav.

En kvindelig krigsfange, over hvem der er afsagt en sådan dom, skal anbringes i en særlig afdeling og skal stå under tilsyn af kvinder.

Krigsfanger, der idømmes frihedsstraffe, bevarer i alle tilfælde de i henhold til nærværende konventions artikler 78 og 126 hjemlede goder. De er endvidere berettiget til at modtage og afsende breve, til at modtage mindst en gavepakke om måneden, til regelmæssigt at drive legemsøvelser i fri luft, til at modtage den lægehjælp, deres helbredstilstand gør påkrævet, samt til at modtage den åndelige bistand, som de ønsker. De kan ikke underkastes straffe, som ikke er i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 87, stykke 3.

IV. DEL

Fangenskabets ophør

AFSNIT I

Direkte hjemsendelse og anbringelse i neutrale lande

ARTIKEL 109

Med den begrænsning, der følger af bestemmelserne i nærværende artikels stykke 3, er de stridende parter i overensstemmelse med artikel 110, stykke 1, forpligtet til at sende alvorligt sårede og alvorligt syge krigsfanger tilbage til hjemlandet uanset disses antal og rang, når de efter stedfunden pleje er i stand til at rejse.

I hele det tidsrum, i hvilket fjendtlighederne vedvarer, skal de stridende parter bestræbe sig for i samarbejde med de interesserede neutrale magter at tage skridt til, at de i artikel 110, stykke 2, omhandlede syge og sårede krigsfanger anbringes i neutrale lande. De kan derudover afslutte overenskomster om direkte hjemsendelse eller internering i neutrale lande af raske krigsfanger, hvis fangenskab har strakt sig over et langt tidsrum. Ingen syge eller sårede krigsfanger, som opfylder betingelserne for hjemsendelse i henhold til nærværende artikels stykke 1, må mod sin vilje hjemsendes, medens fjendtlighederne vedvarer.

ARTIKEL 110

Følgende personer hjemsendes direkte:

- 1) Uhelbredeligt sårede og syge, hvis sjælelige eller legemlige sundhedstilstand synes alvorligt forværret.

2) Sårede og syge, hvis helbredelse inden for et år efter et lægeskøn ikke er sandsynlig, hvis tilstand fordrer behandling, og hvis sjælelige eller legemlige sundhedstilstand synes alvorligt forværret.

3) Sårede og syge, som er helbredt, men hvis sjælelige eller legemlige sundhedstilstand synes alvorligt og varigt forværret.

Følgende personer kan anbringes i et neutralt land:

1) Sårede og syge, hvis helbredelse kan forventes inden for et år fra tidspunktet for sårets pådragelse eller sygdommens indtræden, såfremt behandling i et neutralt land kan tænkes at ville forøge udsigterne for en mere sikker og hurtigere helbredelse.

2) Krigsfanger, hvis sjælelige eller legemlige helbred efter et lægeskøn alvorligt trues af fortsat fangenskab, og hvis anbringelse i et neutralt land kan tænkes at ville fjerne en sådan fare.

De betingelser, som krigsfanger, der anbringes i et neutralt land, skal opfylde for at kunne hjemsendes, skal lige så vel som deres status fastsættes ved aftale mellem de interesserede magter. I almindelighed skal krigsfanger, som er anbragt i et neutralt land, og som tilhører følgende grupper, hjemsendes:

1) Personer, hvis helbredstilstand er forværret i en sådan grad, at de opfylder de for direkte hjemsendelse fastsatte betingelser.

2) Personer, hvis sjælelige eller legemlige styrke selv efter behandling forbliver nedsat i betydeligt omfang.

Såfremt der ikke er afsluttet nogen særlig overenskomst mellem de interesserede stridende parter med henblik på fastsættelsen af, hvilke tilfælde af invaliditet eller sygdom der hjemler direkte hjemsendelse eller anbringelse i et neutralt land, skal sådanne tilfælde afgøres i overensstemmelse med de principper, der er fastsat i det nærværende konvention vedføjede overenskomstudkast vedrørende sårede og syge krigsfangers direkte hjemsendelse og anbringelse i neutrale lande samt i de ligeledes vedføjede regulativer vedrørende blandede sanitetsudvalg.

ARTIKEL 111

Tilbageholdelsesmagten, den magt, krigsfangerne tilhører, samt en af disse to magter udpeget neutral magt skal bestræbe sig for at afslutte overenskomster, som gør det muligt for krigsfanger at forblive interneret på nævnte neutrale magts territorium indtil fjendtlighedernes afslutning.

ARTIKEL 112

Ved fjendtlighedernes udbrud skal der udnævnes blandede sanitetsudvalg, der skal undersøge sårede og syge krigsfanger, og træffe alle behørigte afgørelser vedrørende disse. Om disse udvalgs udnævnelse, hverv og embedsudøvelse gælder reglerne i det nærværende konvention vedføjede reglement.

Krigsfanger, som ifølge tilbageholdelsesmagtens lægemyndigheder åbenbart er alvorligt sårede eller alvorligt syge, kan dog hjemsendes uden at være undersøgt af en blandet sanitetskommission.

ARTIKEL 113

Foruden de fanger, der udpeges af tilbageholdelsesmagtens lægemyndigheder, er sårede og syge krigsfanger, der tilhører en af de nedenfor angivne grupper, berettiget til at fremstille sig til undersøgelse for de i den foregående artikel nævnte blandede sanitetsudvalg:

- 1) Sårede og syge, der er foreslået af en læge, som udøver sin virksomhed i lejren, og som er af samme nationalitet, eller som er statsborger i en med den magt, hvortil nævnte krigsfanger hører, allieret stridende part.
- 2) Sårede og syge personer, der er foreslået af deres fangerepræsentant.
- 3) Sårede og syge personer, der er foreslået af den magt, hvortil de hører, eller af en af nævnte magt behørigt anerkendt organisation, som yder fangerne bistand.

Krigsfanger, som ikke tilhører en af de 3 fornævnte grupper, er dog berettiget til at fremstille sig til undersøgelse for de blandede sanitetsudvalg, men undersøges først efter de fanger, der tilhører de nævnte grupper.

Der skal meddeles den læge, der er af samme nationalitet som de fanger, der selv fremstiller sig til undersøgelse for de blandede sanitetsudvalg, såvel som de nævnte fangers repræsentant, tilladelse til at være til stede ved undersøgelsen.

ARTIKEL 114

Krigsfanger, der er kommet til skade, nyder, medmindre de selv har påført sig skaden, fordel af de bestemmelser i nærværende konvention, som vedrører hjemsendelse eller anbringelse i et neutralt land.

ARTIKEL 115

Ingen krigsfange, der er ifaldet en disciplinær straf, og som opfylder betingelserne for hjemsendelse eller for anbringelse i et neutralt land, må tilbageholdes under påberåbelse af, at han ikke har udstået sin straf.

Krigsfanger, der tilbageholdes i forbindelse med en retsforfølgning eller dom, og som er udpeget til hjemsendelse eller anbringelse i et neutralt land, kan, såfremt tilbageholdelsesmagten samtykker heri, nyde fordel af sådanne foranstaltninger, forinden forfølgningen er afsluttet, eller straffen er udstået.

De stridende parter er forpligtet til at meddele hinanden navnene på personer, som tilbageholdes, indtil forfølgningen er afsluttet, eller straffen er udstået.

ARTIKEL 116

Omkostningerne i forbindelse med hjemsendelse af krigsfanger eller transport af disse til et neutralt land skal fra tilbageholdelsesmagtens grænser bæres af den magt, under hvilken de nævnte fanger hører.

ARTIKEL 117

Ingen hjemsendt person må indkaldes til aktiv militærtjeneste.

AFSNIT II

Frigivelse og hjemsendelse af krigsfanger ved fjendtlighedernes afslutning

ARTIKEL 118

Krigsfanger skal ved de aktive fjendtligheders ophør ufortøvet frigives og hjemsendes. Såfremt der i en mellem de stridende parter afsluttet overenskomst ikke findes bestemmelser herom, eller i mangel af sådan overenskomst, skal tilbageholdelsesmagterne hver for sig udarbejde og ufortøvet gennemføre en hjemsendelsesplan i overensstemmelse med den i foregående stykke fastlagte grundsætning.

I begge tilfælde skal de vedtagne forholdsregler bringes til krigsfangernes kundskab. Omkostninger i forbindelse med hjemsendelse af krigsfanger skal i alle tilfælde fordeles efter billighed mellem tilbageholdelsesmagten og den magt, under hvilken fangerne hører. Denne fordeling skal gennemføres på følgende grundlag:

- a) Såfremt de to magter grænser til hinanden, skal den magt, under hvilken krigsfangerne hører, afholde omkostningerne i forbindelse med hjemsendelse fra tilbageholdelsesmagtens grænser.
- b) Såfremt de to magter ikke grænser til hinanden, skal tilbageholdelsesmagten afholde omkostningerne i forbindelse med krigsfangernes transport på dennes eget territorium indtil grænsen eller den udskibningshavn, der ligger nærmest ved den magts territorium, under hvilken fangerne hører. De interesserede parter skal indbyrdes træffe aftale om en rimelig fordeling af de resterende hjemsendelsesomkostninger. Afslutningen af en sådan overenskomst kan på ingen måde retfærdiggøre nogen som helst forsinkelse i krigsfangernes hjemsendelse.

ARTIKEL 119

Hjemsendelsen skal foretages på lignende betingelser som de, der er fastlagt i nærværende konventions artikler 46-48 om overførelse af krigsfanger, og idet der tages hensyn til bestemmelserne i artikel 118 og i det følgende stykke af nærværende artikel.

Ved hjemsendelse skal alle værdigenstande, som er frataget krigsfangerne i henhold til artikel 18 samt enhver fremmed møntsort, der ikke er konverteret til tilbageholdelsesmagtens møntsort, tilbagegives fangerne. Værdigenstande og beløb i fremmed mønt, der, uanset af hvilken grund, ikke ved hjemsendelsen er blevet tilbagegivet krigsfangerne, skal fremsendes til det i artikel 122 omhandlede oplysningskontor.

Det skal tillades krigsfanger at medbringe personlige ejendele samt alle breve og pakker, der er bestemt for dem. Såfremt hjemsendelsesforholdene gør det påkrævet kan vægten af personlig bagage begrænses til, hvad hver fange skønnes at kunne bære. Det skal i alle tilfælde tillades hver krigsfange at medbringe mindst 25 kg.

Den hjemsendte fanges øvrige personlige ejendele skal opbevares af tilbageholdelsesmagten, som skal fremsende dem til ham, så snart den med den magt, under hvilken fangen hører, har afsluttet en overenskomst herom indeholdende bestemmelser om vilkårene for transporten og afholdelsen af de dermed forbundne omkostninger.

Krigsfanger, mod hvem der verserer en straffesag vedrørende en strafbar handling, kan tilbageholdes, indtil forfølgningen er afsluttet, og om nødvendigt indtil straffen er udstået. Det samme gælder krigsfanger, der allerede er dømt for en strafbar handling.

Stridende parter er forpligtet til at meddele hinanden navnene på alle krigsfanger, som tilbageholdes, indtil forfølgningen er afsluttet eller straffen udstået.

Efter overenskomst mellem de stridende parter skal der nedsættes udvalg med den opgave at eftersøge forsvundne krigsfanger og at sikre deres hjemsendelse med mindst mulig forsinkelse.

AFSNIT III

Krigsfangers død

ARTIKEL 120

Krigsfangers testamenter skal affattes på en sådan måde, at de tilfredsstillende de gyldighedsbetingelser, der stilles af lovgivningen i deres hjemland, hvilket sidste skal tage skridt til at oplyse tilbageholdelsesmagten om sine krav i så henseende. Efter krigsfangens begæring og i alle tilfælde efter et dødsfald skal testamentet ufortøvet tilstilles beskyttelsesmagten. En bekræftet genparts skal sendes til centralkontoret.

Dødsattester af form som det udkast, der er vedføjet nærværende konvention eller fortegnelser bekræftet af en ansvarlig officer for og over alle personer, der afgår ved døden, medens de er krigsfanger, skal hurtigst muligt fremsendes til det i overensstemmelse med artikel 122 oprettede Oplysningskontor for Krigsfanger. Dødsattesterne eller dødslisterne skal som foreskrevet i artikel 17, stykke 3, udvise nærmere enkeltheder om identiteten og ligeledes om tid og sted for dødsfaldet, dødsårsagen, tid og sted for begravelsen samt alle nærmere enkeltheder, der er nødvendige til stedfæstelse af gravene.

Forinden en krigsfanges begravelse eller ligbrænding finder sted, skal der foretages en lægeundersøgelse af liget med henblik på at konstatere dødens indtræden og muliggøre afgivelsen af en redegørelse samt, hvor dette er nødvendigt, fastslå identiteten.

Tilbageholdelsesmyndighederne skal sikre, at krigsfanger, der afgår ved døden under fangenskab, begravnes sømmeligt, at begravelsen om muligt finder sted efter det ritual, der ønskes inden for den trosbekendelse, de tilhører, samt at deres grave respekteres, vedligeholdes ordentligt og afmærkes således, at de til enhver tid kan stedfæstes. Hvor det er muligt, skal døde krigsfanger, der tilhørte den samme magt, begravnes på samme sted.

Døde krigsfanger skal begravnes i enkeltgrave, medmindre uafvendelige omstændigheder påbyder anvendelsen af fællesgrave. Liget må kun brændes af afgørende hygiejniske grunde, på grund af afdødes religion eller i overensstemmelse med hans derom udtalte ønske. I tilfælde af ligbrænding skal ligbrændingen samt begrundelsen for denne fremgå af dødsattesten.

Med henblik på at sikre, at grave altid kan stedfæstes, skal alle nærmere oplysninger om begravelser og grave optegnes af et forvaltningsorgan for gravene, der skal oprettes af

tilbageholdelsesmagten. Fortegnelser over grave og nærmere enkeltheder over de på kirkegårde og andetsteds jordfæstede skal meddeles den magt, under hvilken sådanne krigsfanger hørte. Ansvar for disse grave og for at redegøre for alle senere flytninger af ligene påhviler den magt, der behersker territoriet, såfremt denne magt har tiltrådt nærværende konvention. Disse bestemmelser finder ligeledes anvendelse på asken, som skal opbevares af forvaltningsorganet for gravene, indtil der er forholdt dermed i overensstemmelse med hjemlandets ønsker.

ARTIKEL 121

Ethvert dødsfald eller enhver alvorlig tilskadekomst blandt krigsfangerne, der er forvoldt eller må formodes at være forvoldt af en vagtpost, en anden krigsfange eller en hvilken som helst anden person, såvel som ethvert dødsfald, hvis årsag er ubekendt, skal øjeblikkeligt efterfølges af en af tilbageholdelsesmagten foranstaltet officiel undersøgelse.

Meddelelse herom skal øjeblikkeligt sendes beskyttelsesmagten. Der skal indhentes erklæringer fra vidner, især fra sådanne, som er krigsfanger, og en redegørelse indeholdende sådanne erklæringer skal tilstilles beskyttelsesmagten.

Såfremt undersøgelsen peger på en eller flere personer som de skyldige, skal tilbageholdelsesmagten træffe alle foranstaltninger til sikring af retsforfølgning af den eller de ansvarlige personer.

V. DEL

Oplysningskontorer og organisationer, der virker til bistand for krigsfanger

ARTIKEL 122

Ved en strids udbrud og i alle tilfælde af besættelse er enhver af de stridende parter forpligtet til at oprette et officielt oplysningskontor for krigsfanger, der befinder sig i dens magt. Neutrale og ikke krigsførende magter, der på deres territorium har modtaget personer, der tilhører en af de i artikel 4 omhandlede grupper, er forpligtet til at handle på tilsvarende måde for så vidt angår sådanne personer. Den interesserede magt skal til sikring af oplysningskontorets effektive arbejde tilvejebringe lokaler, udstyr og personale i nødvendigt omfang. Det skal stå den frit for at beskæftige krigsfanger på et sådant kontor under de betingelser, der er fastsat i nærværende konventions afsnit vedrørende krigsfangers arbejde.

Enhver af de stridende parter skal hurtigst muligt tilstille sit kontor de i nærværende artikels stykke 4, 5 og 6 omtalte oplysninger vedrørende enhver fjendtlig person tilhørende en af de i artikel 4 nævnte grupper, som er faldet i dens magt. Neutrale og ikke-krigsførende magter er forpligtet til at handle på tilsvarende måde, for så vidt angår personer tilhørende en af de nævnte grupper, som de har modtaget på deres territorium.

Kontoret skal straks og på hurtigste måde gennem beskyttelsesmagterne og ligeledes gennem det i artikel 123 omtalte centralkontor tilstille de interesserede magter sådanne oplysninger.

Sådanne oplysninger skal gøre det muligt hurtigt at underrette de pårørende. Med de begrænsninger, der følger af artikel 17, skal meddelelsen, for så vidt oplysninger herom står til oplysningskontorets rådighed, omfatte angivelse af hver enkelt krigsfanges efternavn, fornavne, rang, militære tjenestenummer, fødested og fødselsdato, den magt, hvortil han hører, faderens fornavn og moderens pigenavn, navn og adresse på den person, der skal underrettes, samt den adresse, hvortil breve til fangen kan sendes.

Oplysningskontoret skal af de pågældende kompetente tjenestegrene underrettes om overførelser, frigivelser, hjemsendelser, tilfælde af flugt, indlæggelser på hospital og dødsfald og skal videresende sådanne oplysninger på den i stykke 3 beskrevne måde.

Der skal ligeledes regelmæssigt og så vidt muligt hver uge gives oplysning om alvorligt syge og hårdtsårede krigsfangers tilstand.

Det påhviler ligeledes oplysningskontoret at besvare alle forespørgsler vedrørende krigsfanger, herunder dem, som er afgået ved døden i fangenskab. Såfremt kontoret ikke er i besiddelse af de ønskede oplysninger, skal det foretage alle nødvendige undersøgelser med henblik på at fremskaffe sådanne.

Alle skriftlige meddelelser, der afgives af et oplysningskontor, skal bekræftes ved en underskrift eller et stempel.

Det påhviler ydermere oplysningskontoret at indsamle alle personlige værdigenstande, herunder pengebeløb i anden møntsort end beskyttelsesmagtens, og dokumenter af betydning for de pårørende, som efterlades af krigsfanger, der er hjemsendt eller frigivet, eller som er flygtet eller afgået ved døden. Kontoret skal fremsende de nævnte værdigenstande til de interesserede magter. Sådanne genstande skal af kontoret afsendes i forseglede pakker ledsaget af erklæringer indeholdende klar og fuldstændig angivelse af den persons identitet, hvem genstandene tilhører, samt af en fuldstændig fortegnelse over pakkens indhold. Andre personlige ejendele tilhørende sådanne krigsfanger skal fremsendes i overensstemmelse med de mellem de stridende parter derom truffede aftaler.

ARTIKEL 123

Der skal i et neutralt land oprettes et Centraloplysningskontor for Krigsfanger. Den Internationale Røde Kors Komite skal, hvis den anser det for nødvendigt, stille de interesserede magter forslag om organisering af et sådant kontor.

Kontorets opgave er at indsamle alle oplysninger, som det ad officiel eller privat vej måtte kunne indhente vedrørende krigsfanger, samt hurtigst muligt at videregive oplysningerne til krigsfangernes hjemland eller den magt, under hvilken de hører. Der skal af de stridende parter ydes kontoret alle lempelser med hensyn til sådanne forsendelser.

De Høje Kontraherende Parter og i særdeleshed de parter, hvis statsborgere drager fordel af centralkontorets virksomhed, opfordres til at yde kontoret den nødvendige finansielle hjælp.

Foranstående bestemmelser kan på ingen måde fortolkes som indskrænkende den humanitære virksomhed, der udfoldes af Den Internationale Røde Kors Komite eller de i artikel 125 omtalte hjælpeorganisationer.

ARTIKEL 124

De nationale oplysningskontorer og centraloplysningskontoret nyder portofrihed med hensyn til post såvel som alle de i artikel 74 omhandlede begunstigelser. Endvidere skal der

så vidt muligt ydes dem fritagelse for telegramgebyrer eller i det mindste stærkt nedsatte takster.

ARTIKEL 125

Med forbehold af de forholdsregler, som tilbageholdelsesmagterne måtte anse for nødvendige af sikkerhedsgrunde eller til opfyldelse af hvilke som helst andre rimelige krav, skal de yde repræsentanter (og disses behørigt udnævnte agenter) for religiøse sammenslutninger, hjælpe-selskaber eller hvilken som helst anden organisation, der bistår krigsfanger, alle lettelser med henblik på disse personers adgang til at besøge fangerne, til at uddele hjælpeforsyninger og al slags materiale af religiøs, belærende eller underholdende art samt til at bistå ved disses sysselsættelse i fritiden inden for lejrene. Sådanne selskaber og organisationer kan oprettes inden for tilbageholdelsesmagtens territorium eller i et hvilket som helst andet land, eller de kan være af international karakter.

Tilbageholdelsesmagten kan begrænse antallet af selskaber og organisationer, hvis delegerede har tilladelse til at udøve deres virksomhed på dens territorium og under dens overopsyn, idet en sådan begrænsning dog ikke må hindre den effektive ydelse af tilstrækkelig hjælp til alle krigsfanger.

Den Internationale Røde Kors Komites særlige stilling på dette område skal til enhver tid anerkendes og respekteres.

Samtidig med fordeling blandt krigsfanger af hjælpeforsendelser eller udstyr, der er beregnet til de ovennævnte formål, eller ganske kort tid derefter, skal der i hvert enkelt tilfælde sendes det hjælpe-selskab eller den organisation, som har forestået forsendelsen, en af fangerepræsentanten underskrevet kvittering. De administrative myndigheder, der er ansvarlige for opsynet med fangerne, skal samtidig kvittere for de nævnte forsendelser.

VI. DEL

Konventionens gennemførelse

AFSNIT 1

Almindelige bestemmelser

ARTIKEL 126

Der skal meddeles beskyttelsesmagternes repræsentanter eller delegerede tilladelse til at færdes overalt, hvor der opholder sig krigsfanger, særlig på internerings-, tilbageholdelses- og arbejdssteder. Der skal gives dem adgang til alle rum, som benyttes af krigsfanger, og der skal ligeledes gives dem lejlighed til at besøge afrejse-, gennemrejse- og

ankomststeder for fanger, der overføres. De skal kunne tale med krigsfangerne og i særdeleshed med fangerepræsentanterne uden vidner, være sig direkte eller ved tolk.

Det skal stå beskyttelsesmagternes repræsentanter og delegerede frit for at vælge, hvilket sted de ønsker at besøge. Sådanne besøgs varighed og hyppighed kan ikke indskrænkes. Der må ikke nedlægges forbud mod besøg undtagen af bydende nødvendige militære grunde og da kun som en ekstraordinær og midlertidig foranstaltning.

Tilbageholdelsesmagten og den magt, under hvilken de nævnte fanger hører, kan om nødvendigt træffe aftale om adgang for landsmænd af krigsfangerne til at deltage i besøgene.

Den Internationale Røde Kors Komites delegerede nyder samme forrettigheder. Udnævnelser af sådanne delegerede skal godkendes af den magt, som tilbageholder de krigsfanger, hvem besøget gælder.

ARTIKEL 127

De Høje Kontraherende Parter forpligter sig til i krig som i fred i videst muligt omfang at udbrede kendskabet til nærværende konventions tekst i deres respektive lande og i særdeleshed til at optage studiet af den i deres militære og så vidt muligt i deres civile undervisningsprogram, således at konventionens grundsætninger kan komme til hele befolkningens kundskab.

Alle civile, militære, politi- eller andre myndigheder, som i krigstid varetager opgaver med hensyn til beskyttede personer, skal være i besiddelse af konventionens tekst og have modtaget særlig undervisning i dens bestemmelser.

ARTIKEL 128

De Høje Kontraherende Parter skal gennem det schweiziske forbundsråd og under fjendtligheder gennem beskyttelsesmagterne tilstille hinanden den officielle oversættelse af nærværende konvention såvel som love og bestemmelser, som de måtte gennemføre med henblik på sikring af konventionens anvendelse.

ARTIKEL 129

De Høje Kontraherende Parter forpligter sig til at gennemføre alle love, der er nødvendige til skabelse af effektive straffesanktioner overfor personer, som begår eller beordrer iværksættelsen af nogen af de i den følgende artikel beskrevne grove overtrædelser af nærværende konvention.

Enhver af De Høje Kontraherende Parter har pligt til at eftersøge personer, der er sigtet for at have begået eller for at have beordret iværksættelsen af sådanne grove overtrædelser, og skal uden hensyn til sådanne personers statsborgerforhold stille dem for sine egne domstole. Den kan også i overensstemmelse med reglerne i sin egen lovgivning beslutte at overgive sådanne personer til en anden interesseret kontraherende part til retsforfølgning, under forudsætning af, at denne part har tilvejebragt et tilstrækkeligt bevismateriale.

Enhver af De Høje Kontraherende Parter skal tage de nødvendige forholdsregler til bekæmpelse af alle handlinger, der uden at falde ind under de i den følgende artikel beskrevne grove overtrædelser strider mod nærværende konventions bestemmelser.

Under alle forhold skal de tiltalte drage fordel af betryggende garantier med hensyn til domstolsbehandling og forsvar. Disse garantier må ikke være mindre gunstige end de, der er fastsat i artikel 105 og følgende artikler i nærværende konvention.

ARTIKEL 130

Ved grove overtrædelser, jævnfør artikel 129, forstås overtrædelser, der indbefatter en af følgende handlinger, såfremt denne begås overfor personer eller ejendom, der beskyttes af konventionen: forsætligt drab, tortur eller umenneskelig behandling, herunder biologiske forsøg, forsætlig påførelse af betydelig lidelse eller alvorlig skade på legeme eller helbred, tvangsindrullering af en beskyttet person i en fjendtlig magts styrker, eller det forhold forsætligt at berøve en beskyttet person den ved nærværende konvention foreskrevne ret til betryggende og behørig domstolsbehandling.

ARTIKEL 131

Ingen af De Høje Kontraherende Parter kan frigøre sig selv eller en anden part for ansvar, som den selv eller en anden kontraherende part har pådraget sig med hensyn til de i den foregående artikel omhandlede overtrædelser.

ARTIKEL 132

På begæring af en af de stridende parter skal der iværksættes en undersøgelse i en form, der fastsættes af de interesserede parter vedrørende enhver påstået krænkelse af konventionen.

Hvis der ikke er opnået enighed om fremgangsmåden ved undersøgelsen, bør parterne træffe aftale om valg af en voldgiftsmand, som skal bestemme, hvilken fremgangsmåde der skal følges.

Når en krænkelse er fastslået, skal de stridende parter bringe den til ophør og snarest muligt bekæmpe den.

AFSNIT II

Afsluttende bestemmelser.

ARTIKEL 133

Nærværende konvention er affattet på engelsk og fransk. De to tekster har samme gyldighed.

Det schweiziske forbundsråd skal drage omsorg for udarbejdelsen af officielle oversættelser af konventionen til russisk og spansk.

ARTIKEL 134

I forholdet mellem De Høje Kontraherende Parter træder nærværende konvention i stedet for konventionen af 27.juli 1929.

ARTIKEL 135

I forholdet mellem de magter, der har tiltrådt Haagkonventionerne vedrørende landkrigens love og sædvaner være sig af 29.juli 1899 eller 18. oktober 1907, og som har tiltrådt nærværende konvention, supplerer sidstnævnte konvention kapitel II i de til de ovennævnte Haagkonventioner knyttede regulativer.

ARTIKEL 136

Nærværende konvention, som bærer denne dags dato, står indtil den 12.februar 1950 åben for undertegnelse af de magter, der har været repræsenteret ved den konference, som åbnedes i Geneve den 21.april 1949, samt af magter, som ikke har været repræsenteret ved den nævnte konference, men som har tiltrådt konventionen af 27.juli 1929.

ARTIKEL 137

Nærværende konvention skal ratificeres snarest muligt, og ratifikationsdokumenterne skal deponeres i Bern.

Om deponeringen af hvert enkelt ratifikationsdokument skal der optages en protokol, hvoraf en bekræftet kopi ved det schweiziske forbundsråds foranstaltning skal tilstilles alle de magter, der har underskrevet konventionen, eller som har meddelt, at de tiltræder den.

ARTIKEL 138

Nærværende konvention træder i kraft 6 måneder efter deponeringen af mindst 2 ratifikationsdokumenter.

Derefter træder den i kraft for hver enkelt af De Høje Kontraherende Parter 6 måneder efter deponeringen af ratifikationsdokumentet.

ARTIKEL 139

Fra nærværende konventions ikrafttrædelsesdato at regne skal enhver magt, der ikke allerede har undertegnet den, kunne tiltræde den.

ARTIKEL 140

Tiltrædelser skal skriftligt meddeles det schweiziske forbundsråd og gælder fra 6 måneder efter den dato, på hvilken meddelelsen modtages.

Det schweiziske forbundsråd skal underrette alle de magter, som har underskrevet konventionen, eller om hvis tiltrædelse der er givet meddelelse, om tiltrædelser.

ARTIKEL 141

Hvor en af de i artiklerne 2 og 3 omhandlede situationer foreligger, træder ratifikationer, der er deponeret, og tiltrædelser, hvorom der er givet meddelelse af de stridende parter før eller efter fjendtlighedernes eller besættelsens begyndelse, øjeblikkeligt i kraft. Det schweiziske forbundsråd skal på hurtigste måde sende meddelelse om alle ratifikationsdokumenter eller tiltrædelseserklæringer, der modtages fra en stridende part.

ARTIKEL 142

Enhver af De Høje Kontraherende Parter skal frit kunne opsig nærværende konvention.

Opsigelsen skal skriftligt meddeles det schweiziske forbundsråd, der skal videresende meddelelsen til alle De Høje Kontraherende Parters regeringer.

Opsigelsen træder i kraft et år efter, at meddelelse herom er afgivet til det schweiziske forbundsråd. En opsigelse, hvorom meddelelse er afgivet på et tidspunkt, da den opsigende magt var indblandet i en strid, træder imidlertid først i kraft, når der er sluttet fred, og når

virksomheden i forbindelse med løsladelse og hjemsendelse af de ved nærværende konvention beskyttede personer er tilendebragt.

Opsigelsen gælder kun for den opsigende magts vedkommende. Den svækker på ingen måde de forpligtelser, som de stridende parter fortsat skal underkaste sig i kraft af de folkeretlige grundsætninger, således som disse fremgår af de mellem civiliserede folk gældende sædvaner, af menneskelighedens love og af den offentlige morals bydende krav.

ARTIKEL 143

Det schweiziske forbundsråd skal lade nærværende konvention indregistrere i De Forenede Nationers sekretariat. Det schweiziske forbundsråd skal ligeledes underrette De Forenede Nationers sekretariat om alle modtagne ratifikationer, tiltrædelser og opsigelser vedrørende nærværende konvention.

Testimonium

Til bekræftelse heraf har de undertegnede, der har deponeret deres respektive fuldmagter, underskrevet nærværende konvention.

Udfærdiget i Geneve den 12. august 1949 på engelsk og fransk. Originalen skal deponeres i det schweiziske forbundsarkiv. Det schweiziske forbundsråd skal tilstille enhver af signatarstaterne og de stater, som har tiltrådt konventionen, en bekræftet kopi af denne.

TILLÆG I

Udkast til overenskomst vedrørende direkte hjemsendelse og anbringelse i neutrale lande af sårede og syge krigsfanger (se artikel 110)

I. Grundsætninger for direkte hjemsendelse og anbringelse i neutrale lande.

A. Direkte hjemsendelse.

Følgende personer hjemsendes direkte:

1) Alle krigsfanger, der som følge af et trauma er ramt af en af følgende former for invaliditet: Mangel af et lem, lammelse, led- eller anden invaliditet, såfremt invaliditeten mindst består i tabet af en hånd eller en fod, eller hvad der svarer til tabet af en hånd eller en fod.

Uden at dette er til hinder for en videregående fortolkning, er nedennævnte tilfælde at betragte som svarende til tabet af en hånd eller en fod:

a) tab af en hånd eller af samtlige fingre eller tommel- og pegefingre på den ene hånd, tab af en fod eller af samtlige tæer og mellemfodsled på den ene fod;

b) ankylosis, tab af knoglevæv, aragtig sammentrækning, der forhindrer et af de store led eller alle fingerled på den ene hånd i at fungere;

c) pseudarthrosis ossium longorum;

d) misdannelse som følge af brud eller anden skade, som medfører en alvorlig formindskelse af bevægelighed og bæreevne.

2) Alle sårede krigsfanger, hvis tilstand er blevet kronisk i en sådan grad, at en prognose synes at udelukke muligheden af helbredelse indenfor et år fra tidspunktet for tilskadekomsten, selv om patienten underkastes behandling, såsom i tilfælde af:

a) projektil i hjertet, selvom den blandede sanitetskommission ved sin undersøgelse ikke har kunnet konstatere alvorlige forstyrrelser;

b) metalsplint i hjernen eller i lungerne, selvom den blandede sanitetskommission ved sin undersøgelse ikke har kunnet konstatere lokale eller generelle reaktioner;

c) osteomyelitis, dersom helbredelse ikke kan forudses indenfor et år fra tilskadekomsten, og såfremt sygdommen sandsynligvis vil medføre ankylosis af et led eller anden svækkelse, der svarer til tabet af en hånd eller en fod;

d) dybt og betændt sår i de store led;

e) beskadigelse af hjerneskallen ledsaget af tab eller forskydning af knoglevæv;

f) beskadigelse eller forbrænding af ansigtet med tab af væv og funktionelle læsioner;

g) beskadigelse af rygmærven;

h) lædering af de perifere nerver, der har følger svarende til tab af en hånd eller fod, og til hvis helbredelse der vil medgå mere end et år fra tidspunktet for tilskadekomsten, f.eks.: beskadigelse af plexus brachialis eller lumbosacralis, beskadigelse af nervus medianus eller ischiadicus samt kombineret beskadigelse af nervus radialis og cubitalis eller af nervus peronæus communis og tibialis osv. Beskadigelse af nervus radialis, cubitalis, peronæus eller tibialis kan dog ikke i sig selv begrunde hjemsendelse undtagen i tilfælde af stivhed eller alvorlig neurotrofisk forstyrrelse;

i) beskadigelse af urinsystemet med alvorlig forstyrrelse af dette til følge.

3) Alle syge krigsfanger, hvis tilstand er blevet kronisk i en sådan grad, at en prognose synes at udelukke muligheden af helbredelse indenfor et år fra sygdommens indtræden, selv om patienten underkastes behandling, såsom i tilfælde af:

a) fremadskridende tuberkulose i et hvilket som helst organ, som efter et lægeskøn ikke kan helbredes eller blot vil undergå en betydelig forbedring ved behandling i et neutralt land;

b) pleuritis exudativa;

c) alvorlige sygdomme i åndedrætsorganerne af ikke-tuberkuløs oprindelse, der formodes at være uhelbredelige, f.eks. alvorlig udvidelse af lungerne -med eller

uden bronchitis -kronisk astma, kronisk bronchitis, der har varet over et år under fangenskabet, bronchiectasia osv.;

d) alvorlige kroniske affektioner af kredsløbet, f.eks. læsioner af hjerteklapperne og hjertemusklens (* 1), der under fangenskabet har vist tegn på svigtende kredsløb, selv om den blandede sanitetskommission ved sin undersøgelse ikke har kunnet konstatere noget sådant tegn, affektion af pericardiet og af blodkarrene (Buergers sygdom, aneurisme af de store blodkar) osv.

e) alvorlige kroniske affektioner af fordøjelsesorganerne, f.eks. mavesår og sår på tolvfingertarmen; følger af maveoperationer foretaget under fangenskabet; kronisk gastritis, enteritis eller colitis, der har varet mere end et år, og som alvorligt berører almentilstanden; indskrumpning af leveren, kronisk cholecystopathia (* 1) osv.

f) alvorlige kroniske affektioner af køns- og urinorganerne, f.eks.: kroniske nyresygdomme med ledsagende forstyrrelser; nephrectomia i en tuberkuløs nyre, kronisk pyelitis eller cystitis; hydro- eller pyonephrosis; kroniske alvorlige kvindesygdomme; normalt svangerskab og obstetricisk forstyrrelse, når anbringelse i neutralt land er udelukket osv.;

g) alvorlige kroniske sygdomme i centralnervesystemet og i det perifere nervesystem, f.eks. alle udtalte psykoser og psykoneuroser såsom alvorligt hysteri, alvorlig fængselsneurose osv., der behørigt er konstateret af en specialist (* 2), enhver af lejligheden behørigt konstateret form for epilepsi, forkalkning af hjernen, kronisk nervebetændelse, der har varet over et år osv.;

h) alvorlige kroniske sygdomme i systema neurovegetativum, der ledsages af en betydelig nedsættelse af intellektuel eller legemlig ydeevne, mærkbart vægttab og almindelig astheni;

i) blindhed på begge øjne eller på det ene øje, når synet på det andet øje er under 1 trods anvendelse af passende briller; nedsættelse af synsevnen, der ikke kan forøges til 1/2 for i hvert fald det ene øje (* 2); andre alvorlige øjenaffektioner, f.eks. grøn stær, iritis, choroiditis, trachoma osv.;

k) øresygdomme, såsom fuldstændig ensidig døvhed, hvis det andet øre ikke opfanger normal tale på en meters afstand (* 2) osv.;

l) alvorlige stofskifteaffektioner, f.eks.: diabetes mellitus, der kræver insulinbehandling osv.;

m) alvorlige forstyrrelser af de endokrine kirtler, f.eks. thyreotoxicosis, hypothyreosis, Addison's sygdom, cachexia Simmond, tetani osv.;

n) alvorlige og kroniske forstyrrelser af systema hæmopoeticum;

o) alvorlige kroniske forgiftninger, f.eks. blyforgiftning, kviksølvforgiftning, morfinisme, kokainisme, alkoholisme; forgiftning forårsaget af gas eller udstrålinger osv.;

p) kroniske affektioner af bevægelsesorganerne med udtalte funktionelle forstyrrelser, f.eks. osteoarthritis deformans, primær og sekundær progressiv polyarthritis chronica, reumatisme med alvorlige kliniske symptomer osv.;

q) alvorlige kroniske hudsygdomme, der er uimodtagelige for behandling;

r) enhver ondartet vækst;

s) alvorlige kroniske infektionssygdomme, der vedvarer et år efter sygdommens indtræden, f.eks.: malaria med udtalt organisk svækkelse, amøbe- eller bacillær dysenteri med alvorlige forstyrrelser, tertiær visceral syphilis, der viser sig vanskeligt tilgængelig for behandling, spedalskhed osv.;

t) alvorlig avitaminose eller alvorlig underernæring.

B. Anbringelse i neutrale lande.

Følgende personer kan anbringes i et neutralt land:

1) Alle sårede krigsfanger, der sandsynligvis ikke vil kunne komme sig under fangenskab, men som eventuelt vil kunne helbredes, eller hvis tilstand eventuelt vil bedre sig i betydelig grad ved anbringelse i et neutralt land.

2) Krigsfanger, der er angrebet af en hvilken som helst form for tuberkulose ligegyldigt i hvilket organ, såfremt behandling i neutralt land sandsynligvis ville medføre helbredelse eller i det mindste en betydelig bedring, herfra undtaget primær tuberkulose, der er helbredt forinden fangenskab.

3) Krigsfanger, der lider af affektioner, som udkræver behandling af åndedræts-, kredsløbs-, fordøjelses-, nerve-, sanse-, køns- og urin-, hud- og bevægelsessystemet osv., såfremt det er klart, at en sådan behandling ville give bedre resultater i et neutralt land end i fangenskab.

4) Krigsfanger, som er undergået en nephrectomi i fangenskab for en ikketuberkuløs nyreaffektion; krigsfanger, der lider af osteomyelitis, som viser tegn på fremskridt eller er latent, eller af diabetes mellitus, som ikke udkræver insulinbehandling; osv.

5) Krigsfanger, som lider af neuroser, der er forårsaget af krig eller fangenskab. Patienter, som lider af fængselsneurose, der ikke er helbredt efter 3 måneders ophold i et neutralt land, eller som efter et sådant tidsrums forløb ikke klart nærmer sig fuldstændig helbredelse, skal hjemsendes.

6) Alle krigsfanger, som lider af kronisk forgiftning, forårsaget af gasarter, metaller, alkaloider osv. for hvem udsigterne til helbredelse ved behandling i et neutralt land er særlig gunstige.

7) Alle kvindelige krigsfanger, som er svangre eller mødre til spædbørn eller små børn.

Følgende lidelser kvalificerer ikke til anbringelse i et neutralt land:

1) Alle behørigt bekræftede kroniske psykoser.

2) Alle organiske eller funktionelle nervøse lidelser, der anses for uhelbredelige.

3) Alle smitsomme sygdomme i det tidsrum, i hvilket de frembyder smitte, herfra undtaget tuberkulose.

II. Almindelige bemærkninger.

1) De fastsatte bestemmelser skal som helhed fortolkes og anvendes så liberalt som muligt.

En sådan fortolkning skal i første række begunstige personer, der er ramt af neuropatiske og psykopatiske lidelser, som er forårsaget af krig eller fangenskab, såvel som tilfælde af tuberkulose på alle stadier. Krigsfanger, som har pådraget sig adskillige sår, af hvilke intet i sig selv kan begrunde hjemsendelse, skal undersøges i samme ånd med behørig hensyntagen til de psykiske traumer, som skyldes sårenes antal.

2) Alle patienter, der uden tvivl har krav på direkte hjemsendelse på grund af amputation, fuldstændig blindhed eller døvhed, åben lungetuberkulose, sjælelig forstyrrelse, ondartede vækster osv. skal snarest muligt undersøges og hjemsendes af lejlægerne eller af militære sanitetskommissioner, der er udnævnt af tilbageholdelsesmagten.

3) Beskadigelser og sygdomme, som var til stede før krigen, og som ikke er forværret, såvel som beskadigelser forårsaget af krigen, som ikke har været til hinder for senere militærtjeneste, berettiger ikke til direkte hjemsendelse.

4) Bestemmelserne i nærværende konvention skal fortolkes og anvendes på ensartet måde i alle de stridende lande. Vedkommende magter og myndigheder skal tilstå blandede sanitetskommissioner alle fornødne lempelser med henblik på gennemførelsen af deres hverv.

5) De under 1) anførte eksempler angiver kun typiske tilfælde. Hvad der ikke nøjagtigt svarer til disse tilfælde, skal bedømmes i den ånd, der kendetegner bestemmelserne i nærværende konventions artikel 110 samt de grundsætninger, for hvilke nærværende overenskomst giver udtryk.

TILLÆG II

Bestemmelser vedrørende blandede sanitetskommissioner (se artikel 112)

ARTIKEL 1

De i konventionens artikel 112 omhandlede sanitetskommissioner er sammensat af 3 medlemmer, af hvilke de 2 tilhører et neutralt land, medens det tredje udnævnes af tilbageholdelsesmagten. Et af de neutrale medlemmer fører forsædet.

ARTIKEL 2

De to neutrale medlemmer udnævnes på tilbageholdelsesmagtens begæring af Den Internationale Røde Kors Komite i forståelse med beskyttelsesmagten. De kan have bopæl i deres hjemland, i et hvilket som helst andet neutralt land eller på tilbageholdelsesmagtens territorium.

ARTIKEL 3

De neutrale medlemmer skal godkendes af de interesserede stridende parter, der skal underrette Den Internationale Røde Kors Komite og beskyttelsesmagten om godkendelsen. Efter modtagelsen af sådan underretning er de neutrale medlemmer at anse som gyldigt udnævnt.

ARTIKEL 4

Der skal ligeledes udnævnes et tilstrækkeligt antal suppleanter, der i påkommende tilfælde kan afløse de faste medlemmer. De skal udnævnes samtidig med de faste medlemmer eller i alt fald så snart som muligt.

ARTIKEL 5

Hvis Den Internationale Røde Kors Komite af en hvilken som helst grund ikke kan udnævne de neutrale medlemmer, skal dette ordnes af den magt, der beskytter de krigsfanger, som skal undersøges.

ARTIKEL 6

Så vidt muligt skal det ene af de to neutrale medlemmer være kirurg og begge være læger.

ARTIKEL 7

De neutrale medlemmer skal være fuldstændig uafhængige af de stridende parter, som er forpligtet til at yde dem alle lettelser under udøvelsen af deres pligter.

ARTIKEL 8

I forbindelse med de i nærværende reglements artikler 2 og 4 omhandlede udnævnelser fastsætter den Internationale Røde Kors Komite efter aftale med tilbageholdelsesmagten de udpegede personers tjenestevilkår.

ARTIKEL 9

Den blandede sanitetskommission skal påbegynde sit arbejde snarest muligt efter godkendelsen af de neutrale medlemmer og i alle tilfælde indenfor et tidsrum af 3 måneder fra tidspunktet for sådan godkendelse.

ARTIKEL 10

De blandede sanitetskommissioner undersøger samtlige de i konventionens artikel 113 angivne fanger. De afgiver indstilling om hjemsendelse, afvisning eller henvisning til en senere undersøgelse. Deres afgørelser træffes på grundlag af simpelt flertal.

ARTIKEL 11

De af den blandede sanitetskommission i hvert enkelt tilfælde truffne afgørelser skal inden en måned efter kommissionens besøg meddeles tilbageholdelsesmagten, beskyttelsesmagten og Den Internationale Røde Kors Komite. Den blandede sanitetskommission skal ligeledes underrette enhver undersøgt krigsfange om den truffne afgørelse samt forsyne de fanger, der indstilles til hjemsendelse, med attester svarende til det nærværende konvention vedføjede udkast.

ARTIKEL 12

Tilbageholdelsesmagten er forpligtet til at gennemføre de blandede sanitetskommissioners afgørelser indenfor et tidsrum af 3 måneder fra det tidspunkt, da den modtager behørig underretning om sådanne afgørelser.

ARTIKEL 13

Såfremt der ikke findes nogen neutral læge i et land, hvor en blandet sanitetskommissions virksomhed synes påkrævet, og såfremt det af hvilken som helst grund er umuligt at udnævne neutrale læger, som er bosat i et andet land, skal tilbageholdelsesmagten i forståelse med beskyttelsesmagten nedsætte en sanitetskommission, som med forbehold af bestemmelserne i nærværende reglements artikler 1, 2, 3, 4, 5 og 8 skal varetage samme opgaver som en blandet sanitetskommission.

ARTIKEL 14

Blandede sanitetskommissioner fungerer permanent og skal besøge enhver lejr med ikke over 6 måneders mellemrum.

TILLÆG III

Bestemmelser vedrørende kollektive forsendelser (se artikel 73)

ARTIKEL 1

Der skal gives fangerepræsentanter tilladelse til at fordele kollektive hjælpeforsendelser, der sorteres under dem, blandt alle krigsfanger, der administreres fra deres lejre, heri indbefattet fanger, som er indlagt på hospital eller befinder sig i fængsel eller i øvrigt på en straffeanstalt.

ARTIKEL 2

Fordeling af kollektive hjælpeforsendelser skal ske i overensstemmelse med givernes anvisninger samt med en af fangerepræsentanterne udarbejdet plan. Udlevering af medicinalvarer bør dog fortrinsvis finde sted i forståelse med de højeste sanitetsofficerer, og på hospitaler og sygeafdelinger behøver disse ikke at tage hensyn til de omtalte anvisninger, såfremt hensynet til deres patienter taler derimod. Indenfor de således afstukne grænser skal fordelingen stedse ske efter billighed.

ARTIKEL 3

Der skal gives de nævnte fangerepræsentanter eller deres medhjælpere tilladelse til at begive sig til steder i nærheden af lejren, hvor hjælpeforsyninger modtages, således at de sættes i stand til at undersøge kvaliteten såvel som mængden af de modtagne varer og kan udarbejde detaljerede beretninger herom til givne.

ARTIKEL 4

Der skal gives fangerepræsentanter de fornødne lettelser til undersøgelse af, om fordelingen af kollektive forsendelser i alle underafdelinger og annekser af deres lejre har fundet sted i overensstemmelse med deres anvisninger.

ARTIKEL 5

Der skal gives fangerepræsentanter tilladelse til at udfylde samt til at foranledige, at fangerepræsentanter for arbejdsenheder eller de højeste sanitetsofficerer på hospitaler og sygeafdelinger udfylder blanketter eller spørgeskemaer, der er bestemt for giverne og angår kollektive hjælpeforsyninger (fordeling, behov, mængder osv.). Sådanne blanketter og spørgeskemaer skal i behørigt udfyldt stand ufortøvet fremsendes til giverne.

ARTIKEL 6

Til sikring af regelmæssig udlevering af kollektive forsendelser til krigsfangerne i vedkommende lejr og med henblik på at imødegå ethvert krav, der måtte opstå som følge af nye fangers ankomst, skal der gives fangerepræsentanter tilladelse til at opbygge og vedligeholde tilstrækkelige reservebeholdninger af kollektive forsendelser. I dette øjemed skal der stå passende lagerbygninger til deres rådighed; enhver lagerbygning skal være forsynet med 2 låse således at fangerepræsentanten er i besiddelse af nøglerne til den ene lås og lejrkommandanten af nøglerne til den anden.

Artikel 7

Når kollektive forsendelser indeholdende beklædningsgenstande modtages, skal hver krigsfange beholde mindst 1 komplet sæt tøj. Såfremt en fange har mere end 1 sæt tøj, skal fangerepræsentanten kunne beslaglægge overskydende tøj hos de fanger, der har fået flest habitter eller mere end 1 af særlige beklædningsgenstande, dersom dette er nødvendigt til beklædning af fanger, som er mindre velforsynet. Han må imidlertid ikke beslaglægge ekstra sæt undertøj, sokker eller fodtøj, medmindre dette er den eneste mulighed for at uruste krigsfanger, som ingen har.

ARTIKEL 8

De Høje Kontraherende Parter og i særdeleshed tilbageholdelsesmagterne er i videst muligt omfang og med forbehold af de om befolkningens forsyning gældende bestemmelser forpligtet til at tillade, at der på deres territorier opkøbes varer til uddeling blandt krigsfanger i form af kollektive forsendelser. De er ligeledes forpligtet til at lette overførelse af fonds og andre finansielle foranstaltninger af teknisk eller administrativ art, som træffes med henblik på sådanne opkøb.

ARTIKEL 9

Foranstående bestemmelser er ikke til hinder for krigsfangers ret til at modtage kollektive forsendelser forinden deres ankomst til lejren eller under overførelse og ej heller for, at repræsentanter for beskyttelsesmagten og Den Internationale Røde Kors Komite eller ethvert andet til bistand for fanger virkende organ, som er ansvarligt for fremsendelse af sådanne forsyninger, kan sikre forsendelsernes fordeling blandt modtagerne ved ethvert andet middel, de skønner praktisk.

TILLÆG IV

Dansk Røde Kors' kommentar: Tillægget, som vedrører:

A: Identitetskort (se artikel 4)

B: Tilfangetagelseskort (se artikel 70)

- C: Brevkort og breve. (se artikel 71)
- D. Meddelelse om dødsfald (se artikel 120)
- E. Hjemsendelsesattest (se tillæg II, artikel 11)

er ikke medtaget på retsinformations hjemmeside, men kan findes her:

<https://ihl-databases.icrc.org/applic/ihl/ihl.nsf/Treaty.xsp?documentId=77CB9983BE01D004C12563CD002D6B3E&action=openDocument>

TILLÆG V

Udkast til bestemmelser vedrørende pengebeløb, der på fangernes vegne udbetales i disses hjemland (se artikel 63)

- 1) Den i artikel 63, stykke 3, nævnte meddelelse skal udvise:
 - a) krigsfangens tjenestenummer, jævnfør artikel 17, grad, efternavn og fornavn(e);
 - b) modtagerens navn og adresse i hjemlandet;
 - c) det beløb, der skal udbetales, angivet i tilbageholdelseslandets møntsort.
- 2) Meddelelsen skal forsynes med krigsfangens underskrift eller, såfremt han ikke kan skrive, med hans bevidnede mærke og skal paraferes af fangerepræsentanten.
- 3) Lejrkommandanten skal til denne meddelelse føje en bekræftelse af, at vedkommende krigsfange har en creditsaldo, der ikke er lavere end det beløb, der skal komme til udbetaling.
- 4) Meddelelsen kan have form af fortegnelser. Ethvert ark af sådanne fortegnelser skal da bevidnes af fangerepræsentanten og bekræftes af lejrkommandanten.